

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

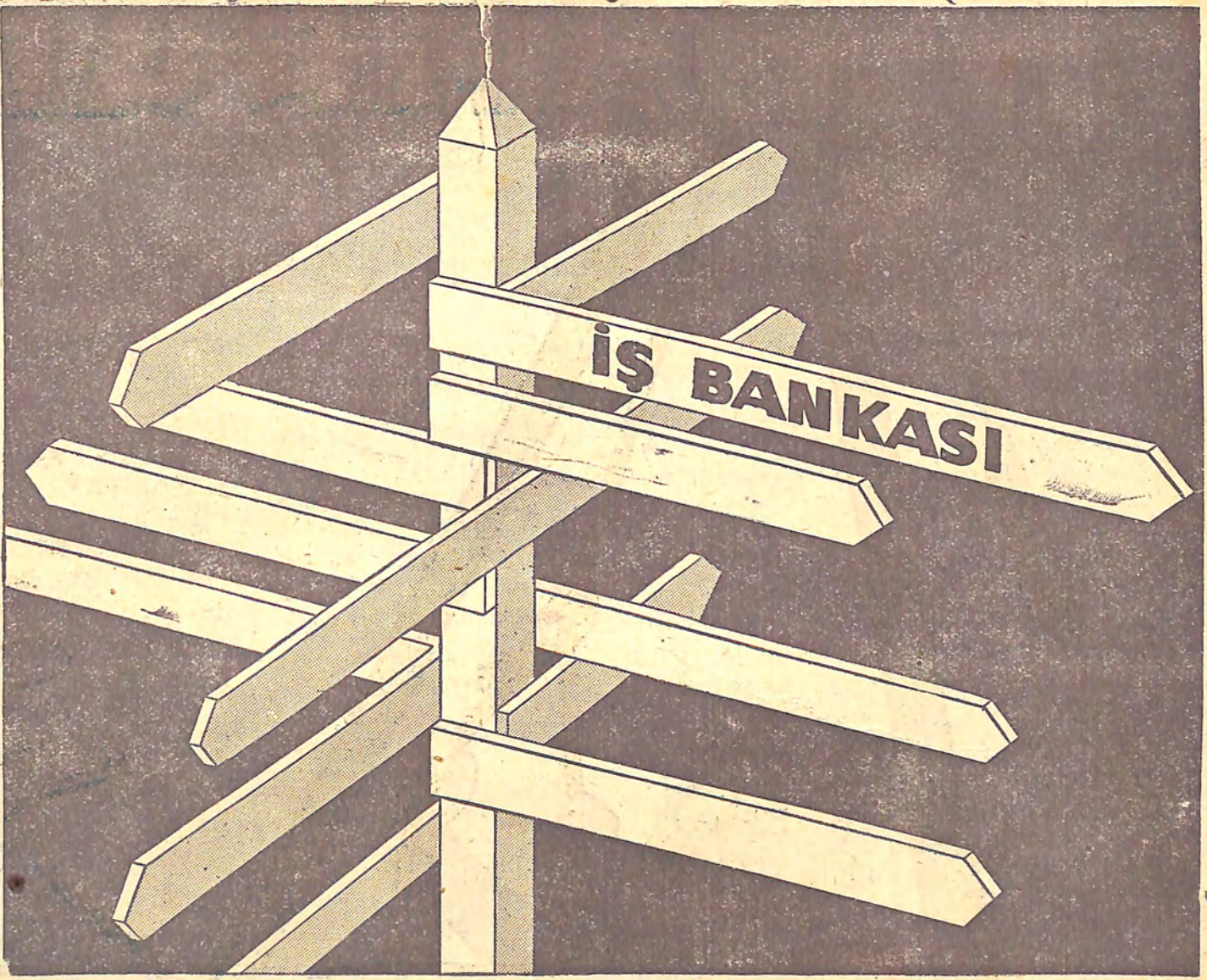
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbağa

Biz İzmir'e girdiğimiz za-
man, boynumuzda halife-
nin idam fermanı vardı.
Bu tehditler bize eğlence
gelir. — İNÖNÜ —

Paşam Eğleniyor!

Tasarruflarınızın verimli olması için...

DOĞRU İSTİKAMETİ SEÇİNİZ

Ekim çekilişinde gene en zengin imkân-
ları Türkiye İş Bankası veriyor. Hesabı-
nızdaki 150 liralardan adedini çoğaltarak
kazanma şansınızı artırınız.

27 EKİMDE

10 APARTMAN DAİRESİ
ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ
CEM'AN 1.000.000 LİRA

TÜRKİYE BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

FAAL d - 467

Akbaba

siyasi
mizah
gazetesi

Aman İleri, biraz geri!

İNSAN, yalnız ispirotolu içkilerle sarhoş olmaz. Bir bakış, bir gülüş, bir söz, bir koku, bir el sıkış da insanı sarhoş eder. Hele politika, hele iktidar koltuğu!

Eski dostum Tevfik İleri, bu sonuncusundan!... Ama, bir yıl değil, iki yıl değil... Bir seçim değil, iki seçim değil... Tam üç seçim geçti aradan, Maarif Vekâletinden Devlet Vekâletine, Devlet Vekâletinden Nafia Vekâletine kadar çeşitli koltuklara oturdu kalktı, hâlâ ilk günlerin sarhoşluğu içinde... Hâlâ, hâlâ, hâlâ ayılamadı!

Yiğitler diyarı Erzurum'da geçtiği nutku okudunuz mu?..

— Bir Türk, yirmi düşmana bedeldir, derler... Bir Demokrat da yirmi Halk Partiliye bedeldir, buyurmuş!

Bu karşılaştırmmanın ayıplığı bir yana, doğruluğundan da vazgeçtim, bir güzel tarafı var mı?

İnsanın, Nato Başkumandanına:

— Artık gözün aydın General, bizim Demokratlardan bir ordu kur, karşında Kızıl Çin'le Kızıl Moskof orduları Montekarlo ordusu gibi kalsın!

Diyeceği geliyor... Hesap meydana: Bir Türk yirmi düşmana bedel, bir Demokrat da yirmi Halk Partiliye bedel olunca, bir milyonluk Demokrat ordusu dört yüz milyonluk düşman ordusuna bedel olmaz mı?

Yoksa, bu «bedel» in mânâsı İleri lûgatinde başka mı?.. Meselâ, kafaca mı bedel?.. Kültürce mi bedel?.. Zekâca mı bedel?... Vücutça mı bedel?... Yoksa servetçe mi?..

Acaba sevgili İleri dostumuz, böyle bir denkleştirmede,

İnönü'ye karşı kendisini, Turhan Feyzioğlu'na karşı da Celâl Yardımcı'yı mı çıkarır?

Yine böyle bir karşılaştırmada, Kırkpınar meydanına Mehmet Ali Arıkan'la Emin Kalafat'ı, Osman Ağan'la Kemal Çobanoğlu'nu mu salar?..

Yalnız servet yarışına karışmam. Sayın Nafia Vekilimiz belki bunda haklıdır ve bir Demokrat yirmi Halk Partiliye bedeldir! /

Tevfik İleri dostumuz yal-

nız bu nutukla kalmamış. Karadeniz illerinden birinde de:

— Bu vatan bizimdir, buyurmuş!

E, iktidar sizin, Radyo sizin, İdare Meclisi sizin, tehdit sizin, öfke sizin, yağ sizin, bal sizin... Ama, lütfedin de şu vatan, taraflı, tarafsız hepimizin olsun artık!

Haydi bir aralık İsmet Paşayı sınır dışı edelim diye tutturmuştunuz. Şimdi işi büsbü-

tün genişletip, bütün sizden olmaları:

— Çık dışarı!

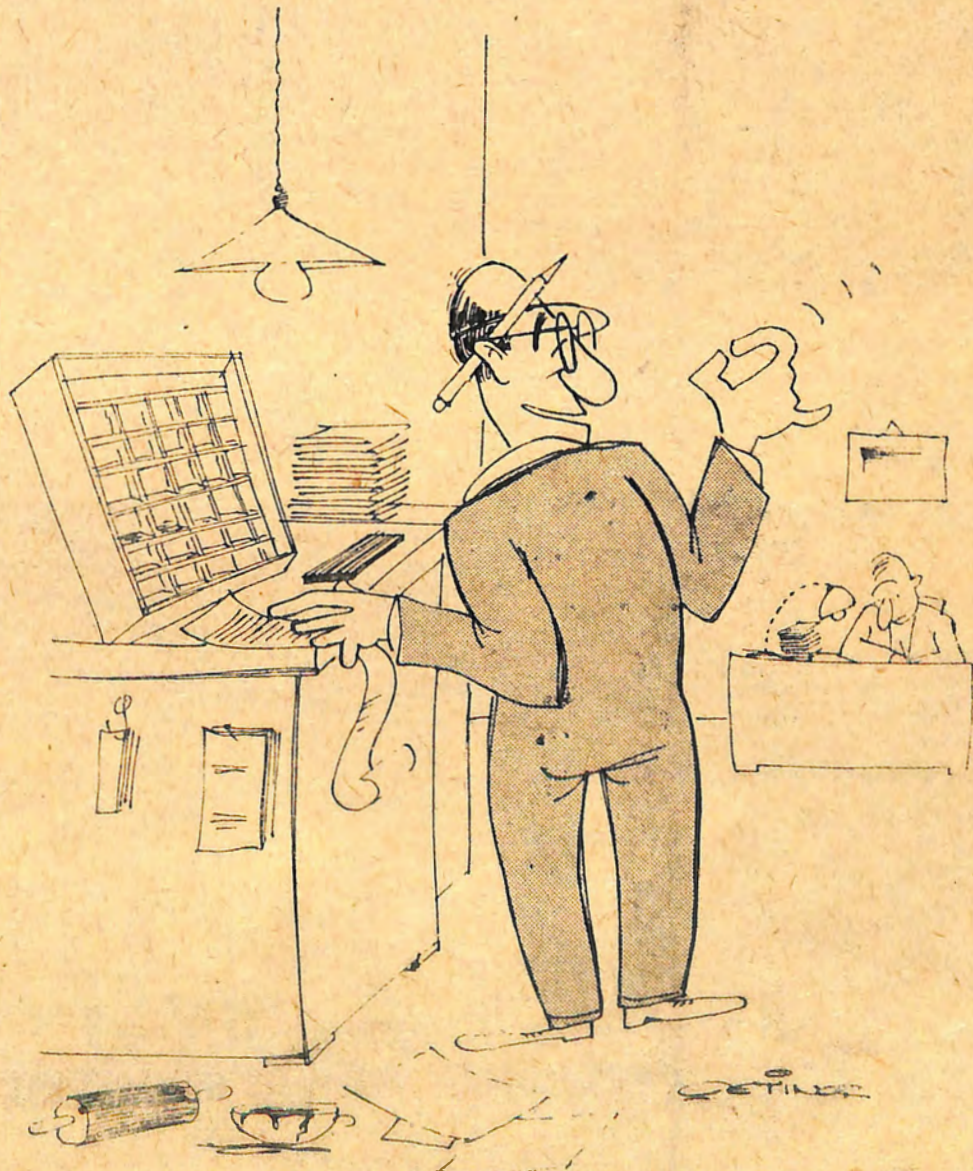
Diye hudut kapılarını mı gösteriyorsunuz?..

Çıkarlar muhterem Vekil beyefendi, çıkarlar... Ama, vatan kapısından değil, cakanıza dayanamıyan Baralı şöförler gibi D.P. kapısından!

Dikkat ediniz sayın İleri, artık fazla ileri gidiyorsunuz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bu yıl yapılacak tesisler milyonları geçiyor. (Gazeteler)

Mürettip — Üstad sıfırı tüketti!...

ADALARDAN YAZA ETTİK TE VEDA...

ŞAİRLERİMİZ, ancak elli, altmış yıldır Adadan ilham alıyorduk. İlk Ada şairi, galiba Mehmet Celâl'dir. Bakınız, şu dört mısraı, yalnız duygusu değil, dili ve dışısiyle de ne güzel:

Sevdiğim yer cihanda yalnız Ada,
Geçti en tatlı günlerim orada,
İstemem vuslatın saadetini,
Bana çamlıkta bir teheşşüm adal!

YAHYA Kemal'in şarkıları ile Adayı biraz daha tanıdık ve sevdik:

Adalardan yaza ettik de ved
Sızıyor bağrımız üstündeki dağ.
Seni hatırlıyoruz, Vıranbaşı!

RAHMETLİ Tahsin Nahit de Ada aşığı bir şairimizdi. Şaz âlemlerinde hâlâ söylenen şu şarkı onundur:

Adanın kırlarında nısandı,
Yolda gördüm, ne hoş hırâmandı,
Karşıdan baktı, gözlerim yandı.
Şarkın âhû kadınlarındandı!

Şiirde kelime cıvıncunun sanat olduğu o günlerde şu beyit de dillerde doluyordu:

Aşkı tâ ezelden biz bilegeldik,
Aşıklar yolundan biz Dile geldik!

Yine Tahsin Nahit, mehtapta gezen ay parçası gibi bir güzele, ârifâne tecahül ile soruyor:

Yeldirmenin altında mı, üstünde mi mehtap?

ADADA eşeklerle Tura çıkmak başlıca eğlencelerdendir. Böyle bir gecede Yahya Kemal, Turdan dönen Yakup Kadri'ye şu iki mısraı söylemiştir:

Vaktaki emr-i hak cebel-i nûr'dan gelir,
Yakup eşekstivar olarak Turdan gelir!

ÇALGILI gazinolarda, Ankara ve İstanbul radyolarında, hususî şaz âlemlerinde - Hele Necmi Rıza söylerse - hâlâ zevk ile dinlenen şarkılardan biri de:

Ada sahillerinde bekliyorum!

Değil midir?

ADALARI Güzelleştirme Cemiyeti, bir zamanlar gayrete gelmiş, ama, plânla, programla, hele para ile Adayı güzelleştirmenin kolay olmadığını düşünerek lâfla güzelleştirme karar vermişti. O günlerden kalan şu vecizeler hâlâ ötede beride sallanıyor:

Akbaba'ya Kudumiye

Açıp cevvi-i havâda şâhbâlin Akbabâ geldi,
Kudumiyle bizi gark-ı mesâr etti, safâ geldi.

Tebessümler saçıp etrafa bez-i iltifat etti,
Hemen bezm-i safâya başka bir munis havâ geldi.

Güzeller başka bir hâletle raksan oldular gûya,
Hurûş-u neş'eden cân-u dile tâb-u şifâ geldi.

Sürûr-u şevk-ile ol rûthe cûşan oldu âlen. kim,
Saurun bezm-i meyden, meclis-i Cemden nidâ geldi.

Revâdır olsa ey Âtî gönüller, dideler rûşen,
Gelen bir kuş değildir, sevdiğin bir âşinâ geldi.

Ahmet ÂTİ

Adanızı odanız gibi temiz tutunuz!

★

Adanın çamı, Adanın canıdır!

ADADA kimler mi oturur?...
Yahudiler, Ermeniler, Rumlar... Biraz da Türkler!

Aman Yunanistan duymasın:
Büyükadada Türk Kıbrıs'takilerden daha azınlıktadır!

BÜYÜKADADA, eski, ahşap köşkler, eski zarif Osmanlılarla beraber artık yok oluyor. Yerine yapılanlar, karaborsa vurguncularının gerdanları ve enseleri gibi kat kat apartmanlar!

DOĞRUSU, Adanın bakımsızlığı her yaz biraz daha artmaktadır. Asfalt yolları, bu sene, arabaların hamiyetli atları, belediye'den daha büyük bir gayretle suladılar!

ANADOLU Klübü, mayıs başından eylül sonuna kadar boş kalmadı. Yalnız yatak odası değil, oyun masası bulmak için bile, Klüp âzası, neredeyse kuyruğa girecektiler!

Bu senenin başlıca yeniliği, sevimli gençlerimizin artan saygısızlığı olmuştur.

Bir akşam, bahçeden salona girmek isteyen yaşlıca bir efendi, elleri ceplerinde, ışık çalan delikanlıların kapıyı tıkadıklarını görünce, tatlı bir istihza ile sordu:

— Affedersiniz küçük beyler, kapı ne tarafta acaba?..

Sevimli küçük beylerimiz bu soruya, zinciri çekilmiş tuvalet sifonu gibi gürül gürül bir kahkahayla cevap verdiler!

YİNE bazı sevimli gençlerin kurdukları «Sosyete çetesi» plaj kabinelerinde epeyce faaliyet gösterdi!

Bahtiyar eşekleri!

ANADOLU Klübü idare heyetinin, gelecek yaz, asayışı temin için, Adnan Tüfekçi'yi Adaya davet edeceği sanılmaktadır.

BU yaz, Adanın en istifadeli yeri Klüp bahçesi ile ekspres seferlerini yapan vapurların güverteleriydi. Oralarda oturan Türkler, ayrıca hiç bir ücret vermeden (Berlitz açık hava mektebi) ne devam etmiş kadar faydalanmış ve çeşitli dil bilgilerini öğrenmişlerdi.

VAKTİLE Ada vapuru, köprü ile Ada arasındaki yolu üç saatte tamamlayabiliyor. Bir gün, Adanın meşhur simalarından merhum Şemsi Mollaya sormuşlar:

— Nerede oturuyorsunuz efendi hazretleri?

— Ada vapurunda efendim, demiş...

Kâh bozulan bir vapuru yedeğe almak, kâh denize düşen birini çıkarmak, kâh iskeledeki vapurun kalkmasını beklemek yüzünden, henüz arada büyük fark yoktur!

ŞÜKRÜ Kaya, bir yaz günü Kulübe gelmişti. Dahiliye Vekili idi o zaman. Baktı, eski mektep arkadaşı, yeni Ada Kaymakamı Şevket de orada... Samimiyetle elini sıkarak sordu:

— Ne zaman geldin Ada'ya Şevket?

— Bugün beyefendi!

Dahiliye Vekili, birden ciddileşti:

— Maşallah, işe Kulüpten başlamışsın!

ZİYA Gökalp, yanında bir kaç arkadaşıyla, bir yaz geçesi çamlarda odlaşıyordu. Bir aralık baktı, küçük kızı Hürriyet yanında değil.. Telâsla seslendi:

— Hürriyet!...

— Hürriyet!...

— Hürriyet!...

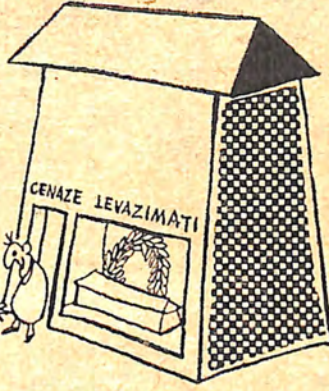
Yakup Kadri, gülümseyerek:

— Beyhude arama Ziya Bey, dedi... Biz onu kaybedeli kaç yıl oluyor!

YİNE bu yaz başında, edebiyatımız, eski tarzda yeni çeşnili bir şiir kazandı: Ahmet Âtî imzasıyla yazdığı pek güzel şiirleri dilden dile dolayan Ahmet Borovali, Yusuf Ziya Ortaç'ın Adaya gelişini bir Kudumiye ile karıştırmıştır. Bu zarif manzumeyi de üstada teşekkürle neşrediyoruz.

Bir anjin 100
liraya tedavi
edilebilecek

KUZUM, CENAZE
MASRAFI
KAÇ LIRA?

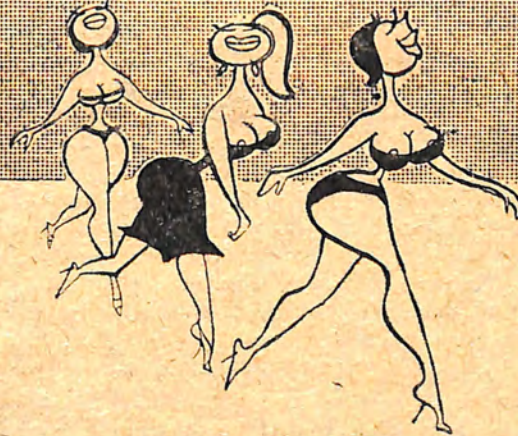
İleri "bir DP li
20 CHP liye
bedeldir,,dedi

İlaçlara
yapılan
zamlar

AMERIKAN FILMCİLERİ
temsiloj gönderiyor

İstimlâk bedelleri
için tahvil verilecek

TEFTİŞİ

Teknik Üniversitede gençler yemeklerden şikâyet etmişler: Kalorisi azalmış, fiyatı çoğalmış... Yani tersine bir ayarlama yapmışlar...

Vay efendim, vaaay... Sen mi sin şikâyet eden?... Müfettiş müfettiş üstüne, sorgu sorgu üstüne!... O yetmiyormuş gibi celâlli Maarif Vekilimiz bile İstanbul'a koştu!

Bir kaç eski maarifçi bunu konuşuyorlardı. Avni Başman, ki eski D. P. Maarif Vekilidir, gülümseyerek sordu:

— Acaba öğrencileri teftiş ettireceklerine mutfakçı teftiş ettirecekler nasıl olur?..

✱

RAĞBETİN SEBEBİ

Gazete satışlarından bahsediyorlardı. Ağâh Erozan:

— Benim aklım yalnız şu Hürriyet'in satışına ermiyor, dedi... Bakıyorum, içinde okunacak bir şey yok... Nesine bu rağbet acaba?..

Zeki Rıza Sporel, eğilerek ya-
vaşça fısıldadı:

— Galiba adınal..

PASAPORTI

Profesör Hüseyin Nail Kubalı milletlerarası bir ilim kongresinde üye. Gidecek ama gitmiyor. Neden mi? Haricîye Vekâleti üstada pasaport vermiyormuş.

Gazeteciler, Maarif Vekiline sordular:

— Sayın Bakan, bir üniversite mensubu olduğu için sizi de ilgi-

artacakmış!... Tramvay fiyatları yüzde iki yüz artacakmış!... İlâğ fiyatları yüzde üç yüz artmış!... Ya eksilenler?... Onu görmezler, bilmezler, yazmazlar bir türlü!...

Ârif Onat bıyık altından güler-
rek sordu:

— Neymiş o eksilenler acaba?..

Bu patavatsız sual karşısında,

ANKARA İSTANBUL

lendirir elbet: Kubalı'ya niçin pasaport vermiyorlar?...

Celâl Yardımcı, yarı öfkeli, yar-
rı şakacı:

— Allah, Allah, dedi... Size de ne yapsak beğendiremiyoruz!... Geçenlerde pasaportunu verdiğim için kıyametler koparan siz de-
ğil misiniz?..

✱

EKSİLENLERİ

Osman Kavrakoğlu elindeki Milliyet gazetesini cakayla bu-
rusturup attı:

— Elektrik fiyatları yüzde yüz

Kavrakoğlu durdu, yutkundu, sonra uzun bir «çook» çekti:

— Çook!...

— Çook demekle olmaz... Me-
selâ bir tane söyle!...

Sustular... O zaman Onat:

— Dur, aedi, ben söylüyeyim sana öyleyse...

— Söyle...

— Memur allelerinin kilosul

✱

TEŞEKKÜR EDERİZİ

İkisi de Ankara'ya gidiyordu. Vagon restoranda aynı masaya

düştüler. Münakaşa etmemek i-
çin tek çare vardı: Az konu-
mak... Az konuşmak için de tek
çare vardı: Gazete okumak...

Biri Havadis'i açtı, öbürü Dün-
ya'yı...

Ama şeytan durur mu?... Dürt-
meğe başladı...

Ya sabır, ya sabır derken, Bay
Velibeg'e sordu:

— Başvekilin nutkunu okudu-
nuz mu, ne diyor?...

— Okumadım... Ne diyor?

«— İnönü, tarihe tek gey dü-
turunun tatbikçisi olarak geçmiş-
tim» diyor...

Turhan Feyzioğlu bir kahkaha
attı:

— Çok teşekkür ederiz sayın
Velibeg... Demek İnönü'nün tari-
he girmesine tekrar müsaade et-
tinizi!

ÇİMDİK

✱

Esprili grafik!

Erdek kaymakamı gayet esprili
bir zattır. Kasabaya, kalkınma a-
lâmetlerinden olarak trafik lev-
haları koyduruyordu. Dar bir
sokak başına da şu levhayı as-
tırdı:

«Sollamak yasaktır. Sağ kalan-
lar hakkında takibat yapılır

Kabadayı KOÇALAR

AZİZ NESİN

ANNEM:
— Çekil ordan, terbiyesiz! diye beni azarlayınca, hemen koşup kerevetin üstüne bağbaşı kurdum.

Ben onu mutfakta palamut kırtarıyor sanmıştım da, kulağımı duvara dayamış, Zehrânım teyzemin kocasına anlattıklarını dinliyordum. Zehrânım teyzemin anlattıklarına dalmışım, annemin içeri girdiğini farketmemişim.

Bizim evimiz Kasımpaşa'da, derenin karşısında koskocaman bir ev. Alt katta Zehrânım Teyzeler, Fadikânım Teyzeler, biletiçi Nuramca, bir de biz otururuz. Hepimizin birer odası var. Bizim odamız, Zehrânım teyzelerle, Fadikânım teyzelerin odalarının arasında. Sokak kapısından taşlığa girince solda önce Fadikânım teyzelerin odası, sonra bizim, sonra da Zehrânım teyzelerin. Duvarlar ince. Yer yer sıvalar da dökülmüş, bağdadî tahtaları görünüyor. Onun için, onlarda ne konuşulursa, bizden duyulur.

Unkapanı Köprüsünde gelip geçenden köprü parası toplayan biletiçi Nuramca bekâr olduğundan, o, bizim karşımda mutbağın yanındaki odada oturuyor. Üst katta da başka kiracılar var.

Zehrânım teyzemle Fadikânım teyze her gün kavga ederler. Kocaları evden çıkar çıkmaz kavgaya başlarlar, tâ akşam ezanına kadar. Akşam ezanı okunurken kocaları gelir, onlar da korkulardan susarlar.

Biletiçi Nuramca izinli olduğu günler cumalık elbisesini kalıplı fesini giyer, bahçede kendi kendine oturur, kahvesini içer, bir de çiçeklerini sular. Nuramca diyor ki, Kürd'ün deniz görmüşü Laz olurmuş. O böyle diyor. Kürtle Laz ikisi de birmiş. Kürt, dağdan inip de denizi gördü mü, hemen Laz oluverirmiş.

— Öyleyse, Mehmet Amcam neden Lâz olmuyor? diye sordum.

Mehmet Amcam. Fadikânım Teyzemin kocası. Onların ikisi de kürt.

Nuramca:

— Onlar çok kürt de ondan lâzlaşmıyorlar, dedi, insan o kadar çok kürt oldu mu, denizin ortasında samandıraya bağlasan yine lâza dönmez.

— Peki, Hasan Amcamlar eskiden kürt müymüş?

Hasan Amcam da Zehrânım teyzemin kocası. Onlar da karı-koca lâz.

Nuramca:

— Evet, dedi. onları gene al bir dağa çıkar, hemen kürt oluverirler.

Bu sabah Fadikânım teyzem taşlıkta çamaşır yıkıyordu. O çamaşır yıkarken Zehrânım Teyzem de, pencereden sokaktaki köpeklerle.

— Hoşt, hoşt!.. diye bağırmış da Fadikânım teyzeme lâf atmış. Fadikânım teyzem de kızdı.

— Hoşt asıl sana a köpek karı!.. Hoşt hoşt!.. diye bağırdı.

Zehrânım teyzem de, oda kapısının eşğine çıktı:

— Hah hah hah... Güleyim bari... Ayol senden başka dünyada köpek yok mu? Kime hoşt desek, bu karı üstüne alınıyor. Ben sokaktaki köpeklerle hoşt diyorum, o, esamisi okunmuş gibi «buyrun efendim» diye cevap veriyor, dedi.

— Hooost, hooost, hooost... Yedi mahallenin çanak yalayıcısı karısı, görenler Allah için söylesin, hangimiz köpeğe benziyoruz. Hadi ordan... Ayol, ona buna kuyruk sallayan ben değilim. Hadi ordan salla kuyruk, pes köpek!

— Karı karı, yanına gelirim, hem vallahi hem billâhi, hem talahi, iki elimi ağzına sokar, ma-

nifaturacı Vangel'in tezgâhtarının patiskayı yırttığı gibi, senin ağzını carrrt diye yırtar da ikiye ayırım.

Bunun üzerine Fadikânım Teyzem de, elini ağzına götürüp, barrrt diye bir acaip ses çıkarttıktan sonra:

— Hadi ordan düdüük!.. diye bağırdı.

Akşama kadar kavga ettiler. Zehrânım teyzemi, Fadikânım teyzeme:

— Çamaşırçı karı, bekâr çamaşır yıkıyorsun da karnını doyuruyorsun, adam mı oldum sandın? dedi.

Fadikânım teyzem de:

— Kokmuş karı, onlar kocamın çamaşırları, gel de bir muayene et..

Diye, kayna tenekesindeki Mehmet amcamın uzun paçalı donlarını, maşayla bir bir çıkarıp gösterdi.

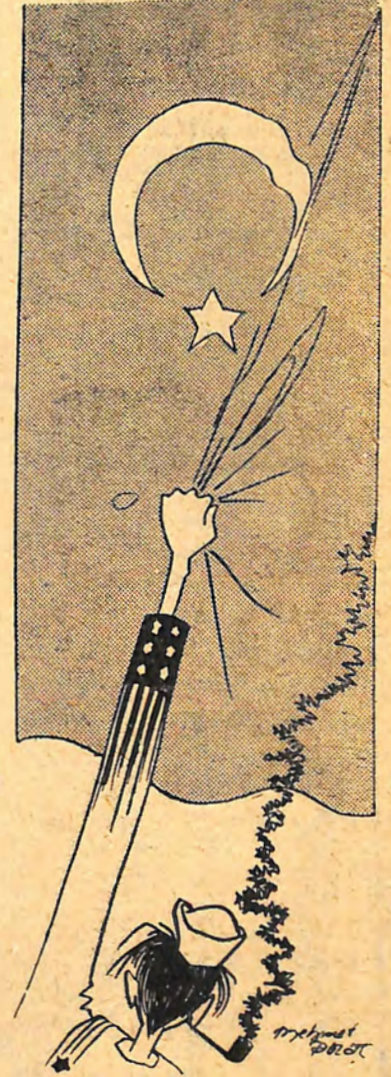
— Huh... Senin kocan öyle yamasız donu nerden giyecek... Kocanın otuz tane donu mu var?

— Otuz da olur, doksan otuz da olur. Benim kocama Börekçi Mehmet Efendi derler hanım. Kendine gel sen... Benim kocam, piyazcının yanında bulaşıkçı yamağı değil.

Zehrânım teyzemin kocası Hasan amcam, Kasımpaşa odun iskelesinde bir lokantada aşçılık yapıyor. Fadikânım teyzemin kocası Mehmet amcam da, yine odun iskelesinde her sabah, bir kulplu sandık içinde poğça satıyor.

Fadikânım teyzemle Zehrânım teyzemin kavgalarını dinlemek için oda kapısına çıktıkça annem:

Bir Amerikan denizcisi daha İzmir'de bayrağımızı yırttı... (Gazeteler)

Dost eli!

— Gir içeri kız, çocuklar öyle şeyler dinlemez... diye beni içeri sokup, kendisi dinlemeğe başladı.

Annem Erzincanlı, babam da Samsunlu olduğundan, Nuramca, anneme de kürt diyor, babama da lâz diyor. Bizim evde onunla benden başka konuşan yok zâtlı... Unkapanı köprüsüne biletiçi memuru olmuş da kendisini İstanbulluyum diye adam oldum zannediyor.

Hasan amcam eve gelince, Zehrânım teyzemi, bugün Fadikânım teyzemle nasıl kavga ettiklerini anlattı. Duvara kulağımı dayayıp onları dinlerken, annem içeri girdi. Bizim odada, Zehrânım teyzemle, Fadikânım teyzemin odalarının duvarına bitişik iki yüklük var. Yataklarımız bu yüklükte duruyor. Annem komşumuzu dinlediğimi görmesin, diye, ben de yüklüğe girdim. Ordan dinledim. Hasan amcam, karısına:

— Ben o poğça küre yarın gösteririm, dedi.

Sonra, öbür yandaki yüklüğe girip Fadikânım teyzemleri dinledim. Mehmet amcam da karısına:

— Ben o lâz uşağının kulağını bükürüm, dedi.

Ertesi gün Zehrânım teyzem

Aci Piringi

hem taşlığı yıkıyor, hem de türküyü söylüyordu. Taşlıktaki tulum-badan su çekiyor, çıplak ayaklarıyla malta taşlarını yıkıyordu.

Yâr hâlimden bilmiyoor,
Bu benim garip gönlüm,
Bilmem neden gülmüyor?
Haydi benim edâlim,
Aman aman belâlim,
Gelsene artık sevdalım...

Açık kapıdan Faikanım Teyzemin de kocasının çoraplarını yamadığını görüyordum. Zehrânın Teyzemin türküsünden pirlendi. O da bir türküyü başladı:

Mevlâm bir çok dert vermiş,
Beraber derman vermiş,
Bu karının derdine,
Neden ilâç vermemiş?
Diley diley diley leeeey...
Zehrânım Teyzem kızdı:

— Karın, karın... Otur oturduğun yerde, türkümün üstüne türküyü çağırma!.. diye bağırdı.

Bu türküyüzünden akşama kadar kavga ettiler. Birbirlerini bastırmak için, avaz avaz bağırarak türküyü söylediler. Ben de akşam üzeri Kasımpaşa'daki odun iskelesine gidip baktım. Hasan Amcamla, Mehmet Amcam, kahvede oturmuşlar, aznif oynuyorlardı.

Eve döndüm. Onlar daha kavga ediyorlardı. Annem:

— Kız, gene nerelere kayboldun, gözü çıkasın!.. diye beni döğdü.

Önce Hasan Amcam geldi. Ben hemen yüklüğe girip, onları dinledim. Hasan Amcam karısına şöyle diyordu:

— Kahvede herkesin içinde, ya kaspa yaptım. Bak Mehmet efendi, dedim, ya karının terbiyesini verirsin, ya da ben onun terbiyesini vermesini bilirim. İşte bu kadar, dedim. Gerisi senin bileceğin iş... dedim.

Zehrânım Teyzem sordu:

— O sana ne dedi?

— Ne diyecek, tıs yok... Kuyruğunu kıstı, gitti oturdu.

Öbür duvardaki yüklüğe girdim. Faikânım Teyzem, bugün nasıl kavga ettiklerini kocasına bir bir anlattı. Böle, böle, bööle oldu, dedi. Mehmet Amcam da kızdı:

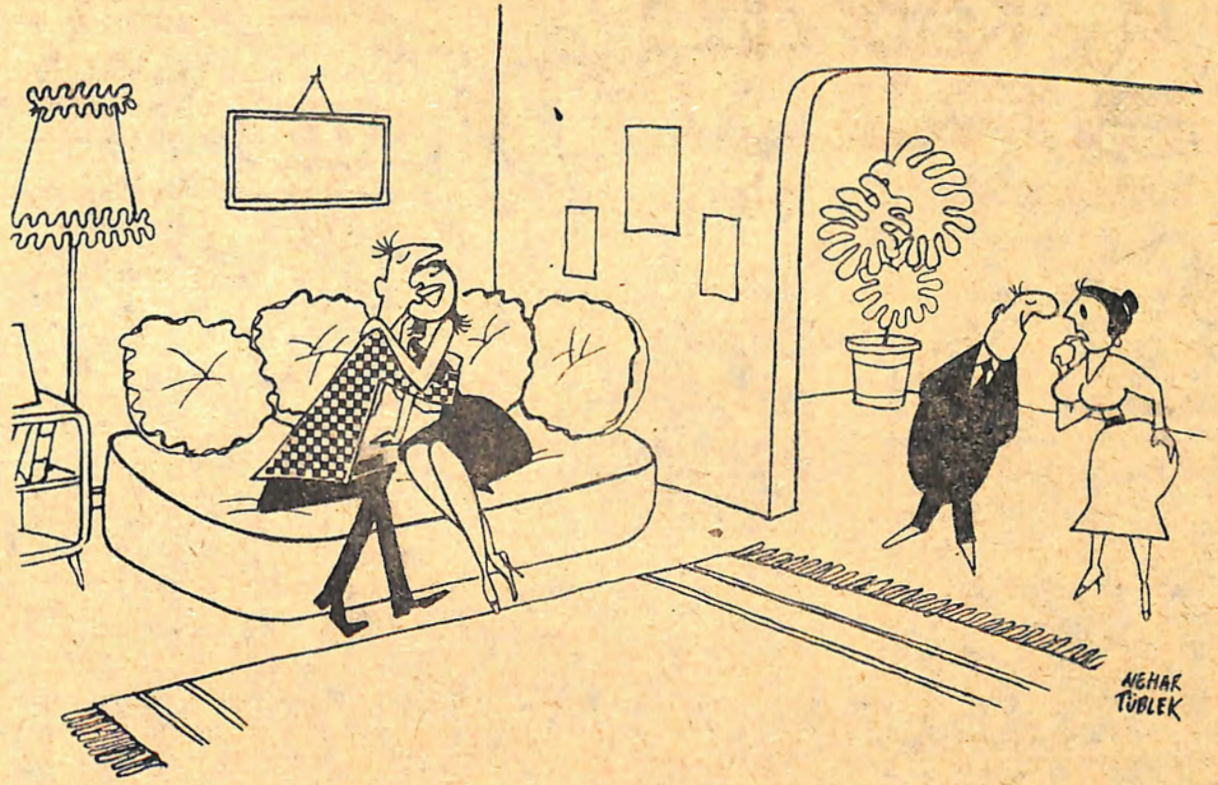
— Vay namissiz oğli namissiz, dedi, bugün kahvede, herkesin içinde, bana bah Hasan efendi, dedim, ya karına sahip olursun, dilini tutar, ya da ben onun dilini susturmasını bilirim, dedim. Ben ona yarın gösteririm.

— Sen ona öyle söyleyince, o sana bir şey demedi mi?

— Ne diyebilirmiş bana? Had-dine mi kalmış?

Ertesi sabah Zehrânım Teyzemle, Faikânım Teyzem, her günkü gibi gene kavgaya tutuştular. Kavga, mutfak işinden çıktı. Evde bir mutfak var. Mutfakta da üç ocak var. Faikânım Teyzem, ocakların üçünü de tutmuş. Zehrânım Teyzem:

«Boş Vakitleri Değerlendirme» Derneği kuruldu. (Gazeteler)

— Maşallah, bizim oğlan boş vakitlerini iyi değerlendiriyor hanım!...

— Ayol, gık mutfaktan da biraz da biz iş görelim, dedi.

Onlar kavgaya başladı, ben de Kasımpaşa odun iskelesine gidip, kahveye baktım. Hasan Amcam'la Mehmet Amcam oturmuş, aznif oynuyorlardı. Dönerken, sol ayağımdaki takunyenin tasması koptu. Ben de takunye-yi elime alıp eve geldim. Annem: — Yezidin kızı, geberesice... Ne cehennem dibine gittin gene... diye beni döğdü.

Akşam, sağdaki yüklüğe girdim. Zehrânım Teyzem, bugün-

kü kavgalarını anlattı. Hasan Amcam çok kızdı:

— Yahu, bu ne utanmaz adam be, dedi, ben bugün bu herifin suratına herkesin içinde tükürmedim mi?

— O sana bir şey yapmadı mı?

— Çocuk çocuk konuşma, ne yapabilirmiş? «Ben o karının derisini veririm» dedi oturdu aşağı. Ulan, ben ona yarın gösteririm.

Öbür yüklüğe girdim. Faikânım Teyzemi dinledim. Kocasına, bugünkü kavgalarını anlattı...

Mehmet Amcam küplere bindi:

— Yahu, bu ne hayâsız herifmiş, dedi, daha bugün kahvede, herkesin içinde ben bu herifin suratına saplağı indirmedim mi? Tuu, rezil... Ulan, sen dur, hele sabah olsun...

— Sen suratına şamarı indirince, o ne yaptı?

— Ne yapabilir yahu? Kıcına baka baka döndü gitti. «Ben o karının dersini veririm, sen hiç merak etme» dedi.

Ertesi gün, Zehrânım Teyzemle, Faikânım Teyzem gene sabah sabah kavgaya başladılar. Annemin, sovan kavururken mangalın kenarında unuttuğu sakızı ağzıma attım, odun iskelesindeki kahveye koştum. Bir de ne bakayım, Hasan Amcamla, Mehmet Amcam orada aznif oynamıyorlar mı? Dönüp eve geldim. Zehrânım Teyzemle, Faikânım Teyzem daha kavga ediyorlar.

Akşam Hasan Amcam gelince, yüklüğe girip onları dinledim... Önce Zehrânım Teyzem, o günkü kavgalarını anlattı. Hasan Amcam da:

— Anlaşıldı, dayakla olmu-yacak, dedi, bu herifi yaşatmamalı. Yahu, bugün herkesin içinde, kahvede, aldım ayağımın altına pestilini çıkardım. Ulan, ya karının terbiyesini ver, ya seni sağ komam, dedim.

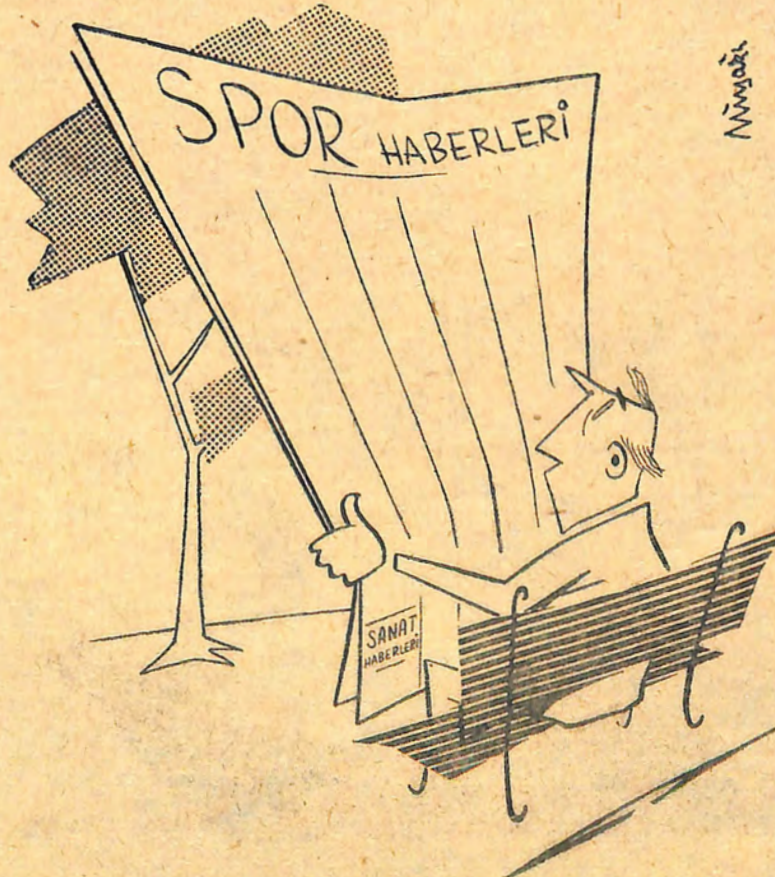
— O bi şey demedi mi?

— Ne diyebilir hanım? Hele sesini çıkarsın. başına geleceği biliyor.

Öbür yüklüğe girdim. Mehmet Amcam karısına:

— Vay namissiz oğli namissiz. Yahu, daha bu sabah, yapma âbi, ayağını öpeyim, diye yalvaran bu herif değil miydi be- dedi, al-

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Sağlam kafa, sağlam vücutta bulunur!

dım ayağımın altına, yer misin, yemez misin... Elimden almasalar, parçalıyacaktım.

— Eee, sonra?

— Sonrası bu işte.

— O sana bi şey demedi mi ayol?

— Hanım, deli mi oldun? O bana ses mi çıkarabilirmiş.. Hele yarın olsun, ben o düzüye gös teririm.

Ertesi sabah, Faikânım Teyzemle, Zehrânım Teyzem kavgaya başladılar. Ben de odun iskelesine koştum. Aaaa... Hasan Amcamla, Mehmet Amcam, gene orada aznif oynamıyorlar mı?

Eve döndüm. Annem:

— Hay yok olasıca, hay geberesice... diye bağırarak beni bir iyi patakladı.

Akşam, elindeki yazmada iki ckmekle önce Hasan Amcam, bir rez sonra da, elinde iki palamutla Mehmet Amcam geldi. Onlar gelince, kavga da durdu. Ben hemen sağdaki yüklüğe girdim. Hasan Amcam içeri girer girmez

— Karı, beni bir yere sakla, aman, dedi, ben bir yere gitmeliyim.

— Ne oldu?

— Ne oldu bilmem, ama, galiba Mehmedi bugün öldürdüm.. Vurdum herifi. Fıss diye kol gibi kan aktı. Öldü herif belki de..

— Gebersin iyi olmuş..

Öteki yüklüğe girdim. Faikânım Teyzem de

— Çok iyi olmuş, dedi kocasına.

Mehmet Amcam:

— Ölmüştür. dedi, o dayağa camış olsa dayanamaz, ölmüştür. Şindik polisler gelir beni arar.

Ben yüklükten yavaşça çıktım. Annem:

— Kız, nerdeydin, dedi.

— Kademhanedeydim, dedim.

Babam, anneme:

— Hanım, bu akşam yemeğe komşuları çağıralım da bir rakı içelim, dedi.

— Nasıl, rahat mı burası?...

— Çok... Ne kirası var, ne istimliki!...

Annem de bana:

— Koş, Zehrânım Teyzenlen, Faikânım Teyzenleri çağır, dedi.

Ben de hemen koştum. Önce Zehrânım Teyzeme, sonra Faikânım Teyzeme:

— Annemin selâmı var, babam diyor ki, dedim, bu akşam bize buyursunlar da diyor, beraber yemeği yiyelim, diyor...

Annem sofrayı kurdu. Sağdaki duvar vuruldu. Zehrânım Tey-

zem, öteki odadan:

— HUU... diye anneme seslendi, bende piyaz var, getireyim mi?

Annem de ona:

— Getir, getir Zehrânım dedi.

Sonra, soldaki duvar, günüm vuruldu. Faikânım Teyzem:

— Kız, bizimki taze palamut almış, ızgarasını yaptım, getireyim mi? diye anneme seslendi. Annem de ona:

— Getir, kız, getir... diye bağırdı.

Önce Zehrânım Teyzemle Hasan Amcam geldi. Sonra da Faikânım Teyzemle Mehmet Amcam geldi. Mehmet Amcam:

— Nasılsın Hasan efendi, dedi. O da:

— Hamdolsun Mehmet efendi, sizi sormalı, dedi.

Faikânım Teyzem de Zehrânım Teyzeme:

— İyisiniz inşallah Zehrânım, dedi.

O da ona:

— İyi diyelim de iyi olalım, siz de âfiyettesiniz inşallah, dedi.

Hep beraber yer sofrasına oturduk. Erkekler rakı içmeğe başladılar. Biz de yemek yiyorduk. Sonra nasıl oldu bilmem, Mehmet Amcam, Faikânım Teyzemle suratına bir tabak fırlattı. Hasan Amcam bunu görünce, o da Zehrânım Teyzeme bir tokat attı. Sonra ikisi de, kendi karılarını döğmeğe başladılar. Babam, bir Hasan Amcamı baktı, bir Mehmet Amcamı baktı. O kalktı, ahnem döğmeğe başladı. Ben yüklüğe saklandım. Hepsi karılarını döğdüler, döğdüler, en sonunda Mehmet Amcam:

— Hadi Allah rahatlık versin, dedi, gitti. Arkasından da Faikânım Teyzem gitti. Sonra Hasan Amcam da:

— Allah rahatlık versin, dedi, gitti. Arkasından da Zehrânım Teyzem çıktı.

Annem, yüklükten şilteleri çıkarıp yataklarımızı serdi.

Ertesi sabah, Zehrânım Teyzemle Faikânım Teyzem gene kavgaya başladılar.

Aziz NESİN

✱

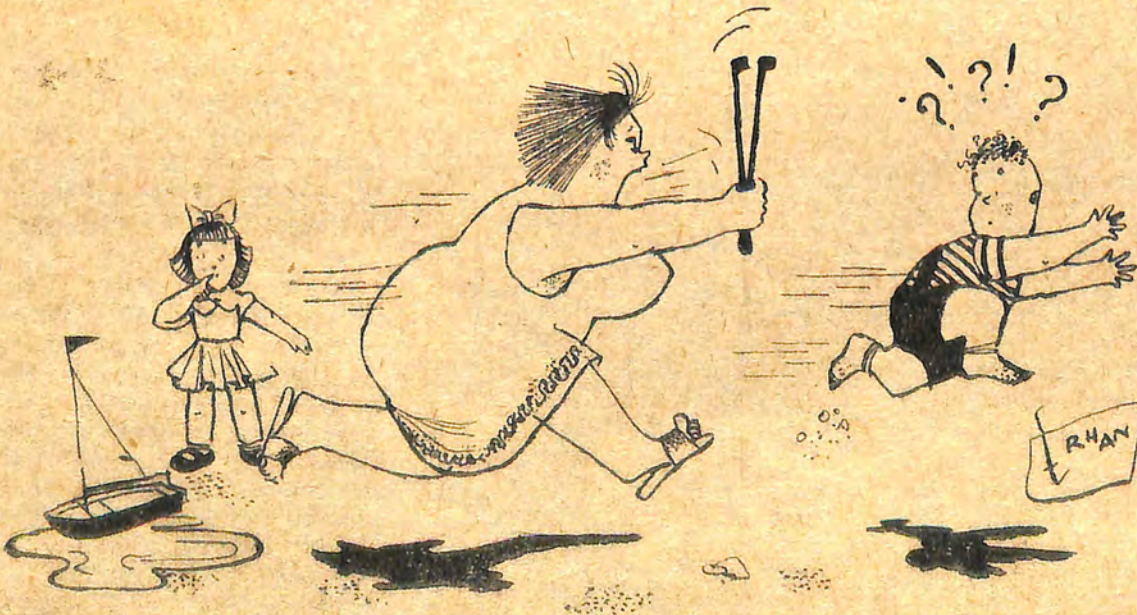
Faydalı ilâç!

Dr. İsmail Terem, mükemmel bir dahiliyecidir. Bir gün nasılsa rahatsızlanan zarif bayan Aytekin'e bir reçete yazdı. On gün sonra, Aytekin tekrar doktora uğradığı zaman İsmail Terem sordu:

— Nasıl, verdiğim ilâcın faydasını gördünüz mü?

— Hem de nasıl, dedi Aytekin... Daha ilk günü öksürüğüm geçti. Ertesi günü dizlerim ağrıyordu; sürdüm, iki saate kalmadı, ağrıları sildi, süpürdü. Kalkanıyla gümüş takımlarını uğdum. Görseniz doktor, pırıl pırıl yaptır!

Bir sandalcı 3 çocuk ve bir kadının... (Gazeteler)

— Seni ahlâksız senli! Nur topu gibi kızımı: «Gel sandalcılık oynatalım» dersin ha!...

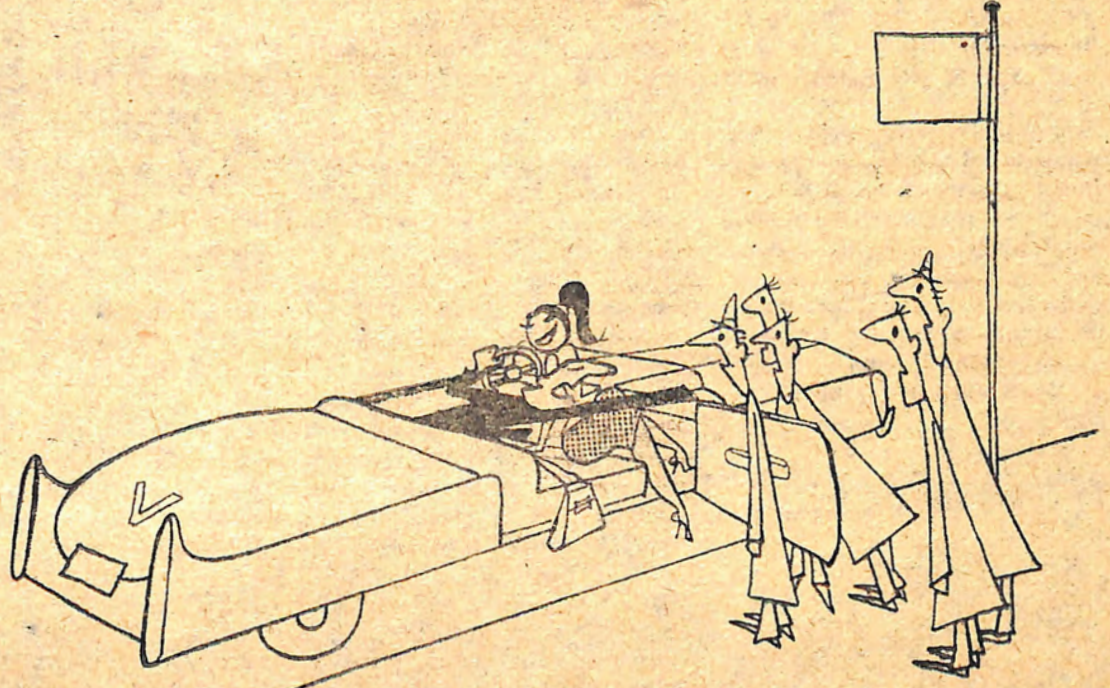
Kayıpla kazanç!

Dünkü Sanayi Vekili sayı Sıtkı Yırcalı da, kardeşi Sırtı Yırcalı da Balıkesir mobusudurlar. İkisi de samimî, candan ve tekellüften uzak insanlardır. Fakat bazı mecburiyetler vardır ki, istemedikleri halde boyun eğmek zorunda kalırlar. İşte, protokol icabı yapılan davetlerden bazıları böyledir.

Sanayi Vekili Sıtkı Yırcalı da, bir ara Erdek'te bulundu. Bir daveti de kabul zorunda kaldı. Masada, yanına düşen Kutsi Tacer:

— Sırtı bey yok mu? diye sorunca, Yırcalıların büyüğü, tatlı tatlı gülümsedi:

— Hayır, dedi, aramızda kur'a çıktık, Sırtı kazandı!...

NEHAR
TÜRKER

— Tamam bayım, araba doldu!...

Tanınmış adam!

Bu yaz, birçok İstanbullu, Ankaralı ve Balıkesirli, tatillerinin bir kısmını gipsirli bir kasaba olan Erdek'te geçirdi. Şipsirli sözü, Erdek'in tatil sahillерinden, güzelliklerinden... Yoksa bu şirrinliği bozan neler var... Biz, işin tatlı tarafında olduğumuz için, Erdek'te harcanan nükteleri sizlere duyuralım:

Balıkesir mebusu Sırtı Yırcalı, Ali Akşun'un lokantasında, eşine dostuna demokratça bir ziyafet veriyordu. Bir ara, işi icabı, şoförünü araması lâzım geldi. Garson Mustafa'yı çağırdı. Mustafa da atık, tetik bir genç. Sırtı Yırcalı:

— Oğlum, dedi, bana şoför Sabri'yi buluverin...

Garson Mustafa şoför Sabri'yi tanııyordu. Tarif ettiler:

— Canım, hani sarı kıvrıkcık saçlı, yumruk yemiş gibi burnu ezik, boksör kılıklı bir adam...

Mustafa, Sırtı Yırcalı'ya döndü:

— Anladım Beyim, dedi, siz Sırtı Yırcalı'nın şoförünü arıyorsunuzuz!

Noter Celâl, fırsatı kaçırmadı; Balıkesir mebusuna:

— Tebrik ederim Sırtı Bey, diye fısıldadı, artık şoförünüzle de tanınıyorsunuzuz!

Sürücü

Karikatürist, aktör ve film yıldızı Altan Erbulak gayet meşyietli çocuktur (Çocuğa gell). Kimseye söylemediği bir marifeti daha vardır: Vantrikloktur, yani karnından konuşur. Karnından konuşur da sesi nerden çıkar? Karşısındakinden... Ağzını kıpırdatmadan söylediği sözleri, hiç söylemediği halde karşısında bulunan kimseden duymuş olursunuz...

Altan'ın değişik zevklerinden biri de araba kullanmaktır. Ama nasıl arabal Otomobil filân değil... Basbayağı, tek atlı, Unkapanı'na kayıtlı yük arabası... Günün birinde Altan, arabaya atladı. Bir dostundan âriyet almıştı birkaç saatliğine. Ayakta durduğu halde oturuyormuş gibi görüldüğü bu arabayla giderken bir meyhanenin önünde durdu. Hemen bir kovaya bir şişe şarap doldurdu ve ata içirdi. Herkes bu meraklı numarayı şaşkınlıkla seyrederken at sordu:

— Sen içmiyor musun?

Altan, bu sefer kendi ağzından cevap verdi:

— Unutma dostum, arabayı süren ben'im!

Maalesef...

Hizmetçisi, Kâzım Lokmanoğlu'nın yanına girdi:

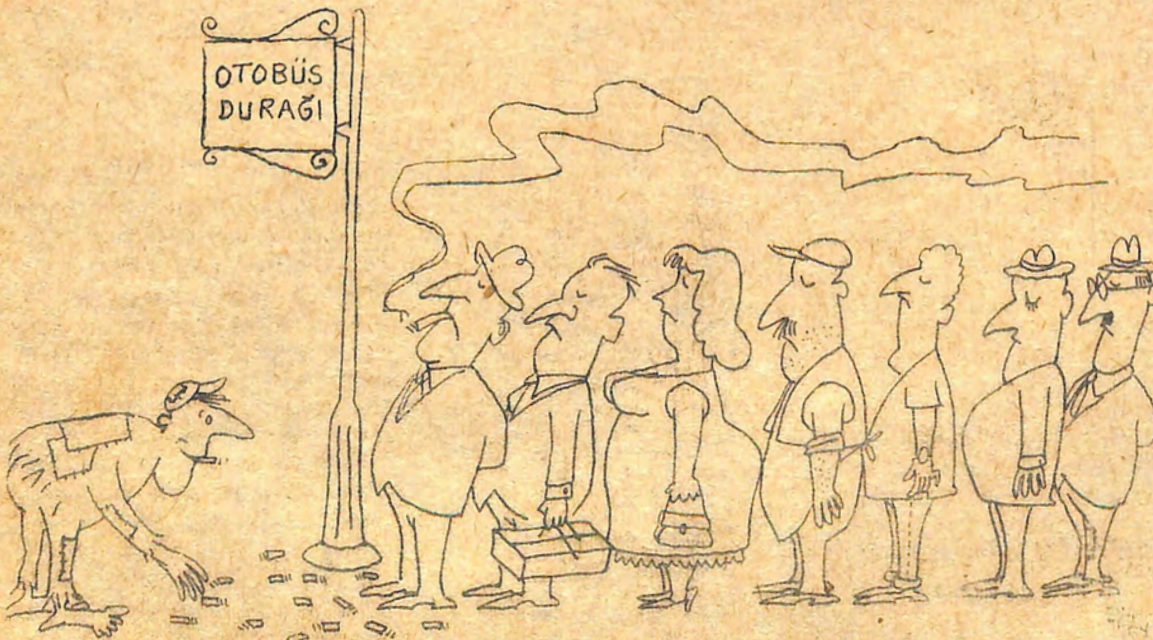
— Aman doktor, dedi, az önce iri yarı bir adam geldi, affedersiniz, ağza alınmayacak sözlerle sizi aradı. Gûya kafanızı kıracaktı...

— Pekli, sen ne cevap verdin?

— Maalesef evde yok, dedim!..

Mantıklı kadın!

Başlığı görünce şaşmayın. Azdır ama, vardır. Hanımcağız kendisini anezin dul bırakan zengin kocasını kaybedince, hemen asri mezarlıkta mükemmel bir lahîit yaptırdı. Taşına da: «Acına katlanamıyorum» diye yazdırdı. Yazdırdı ama, birkaç ay sonra evlenmesi icabetti. Bunun üzerine taşta bir kelime daha ilâve ettirdi; böylece, cümle şu şekli aldı: «Acına yalnız katlanamıyorum».

— Allah otobüs idaresinden de, sizden de razı olsun bayım!

Birinci perde

SAHNE

Akbaba İdarehanesinde, 35 yıllık Akbaba'nın sahibi Yusuf Ziya Ortaç'ın odası. Solda, Akbaba'nın kilitsiz, anahtarsız, fakat demirden, mahrem evrak dolabı. Sağda, Ortaç'ın gardrop olarak kullanıldığı gömme dolap. Ortada yazı masası. Küçük telefon masasının üstünde bir şişe limon kolonyası.

Soldaki dolabın üstünde, çerçeve içinde, Cemal Nadir Güler'in yirmi yıl önce yaptığı Ortaç'ın bir karikatürü. Ortaç bu karikatürde, ağzıyla, gözleriyle, dişleri, yanaklarıyla gülüyor.

İdarehane kapısının zili, üç kere, kesik kesik çalınır. (Bu Ortaç'ın zilidir.)

Kendi odasında, iade mecmuaların kapaklarını yırtarken, pikaptaki Lingafon plâklarından İngilizce öğrenmeğe çalışan Kadri Canbaz kalkar, idarehanenin «nizamiye kapısı» nı açar. Yusuf Ziya Ortaç, nizamiye kapısından girer. Şapkasını çıkarıp asar, odasına girer. Masasına oturur. Yakın-gören, uzak gören gözlükleri-

ni, dolma kalemlerini, cep defterlerini, ilaçlarını çıkarır, masaya kor. Ortaç, bu duruşuyla, Cemal Nadir'in yaptığı, gözleriyle, yanakları, dişleri, ağzı gülen karikatüre benzememektedir. Bu sabah her zamanki gibi güler yüzlü değil, ama asık yüzlü de değildir.

Ortaç — Ahmet Bey!

Ahmet — (Bitişik odadan sesi duyulur) Buyrun efendim.

Ortaç — Ahmet Bey biraz gelir misin?

(Ahmet Bey girer)

Ahmet — Sabah şerifler hay-nolsun Beyfendi.

Ortaç — Günaydın Ahmet Bey.. Otur, otur Ahmet Bey. Bak, kardeşim... (Masa takvimini önüne çeker, dolma kalemi eline alır) Biz, Ahmet Bey, zamdan evvel kâğıda ne veriyorduk kuzum?

Ahmet — Biz efendiim... es-

kiden... kâğıda veriyorduk... beş bin lira.

Ortaç — Değil Ahmet Bey, beş bin vermiyorduk. Beş bin iki yüz on yedi lira veriyorduk.

Ahmet — Evet... küsuratı da var Beyfendi.

Ortaç — Var tabii... Küsuratı saymıyor musun? (Takvime yazar) Şimdi? Bu yeni zamlardan sonra ne veriyoruz? (Takvimin üstüne yazarak hesaplar) On beş... yedi kere sekiz... Şimdi Ahmet Bey, on üç bin kırk altı lira...

Ahmet — Efendim, matbaadan da haber göndermişler, zam istiyorlar.

Ortaç — Ya, yaa.. Gördün mü Ahmet Bey... (Telefon masasındaki kolonyadan avucuna döker, koklar) Peki, n'apiciiz Ahmet Bey? N'olacak? (Yanındaki zile iki kere basar, Kadri'yi çağırır. Kadri gelir). Kadri, resimleri klişeciye götürdün mü?

Kadri — Götürdüm efendim. Klişeci sizinle konuşmak istiyormuş.

Ortaç — Ne konuşacakmış benimle?..

Kadri — Bilmem. Zam istiyecek galiba... Santimi on kuruştan aşağı yapamam diyor.

Ortaç — Gördün mü, gördün mü Ahmet Bey? (Takvimin üstünde hesaplar yapar) Üç yüz... altı, dokuz daha... yirmi iki... Evet. İşte kardeşim hesap meydana. Bu Akbaba'nın maliyeti...

Ahmet — Bugünkü gazetelerde okudunuz mu Beyfendi. (Ahmet Bey gazete okumaz ama, piyes icabı) Hükûmet, ilân fiyatlarını da indirecekmış.

Ortaç — Eeeeet, eveet... Okudum Ahmet Bey. İlân fiyatlarını da indireceklermiş. Peki, n'apiciiz Ahmet Bey? Bir şey yapmalıyız... Ahmet Beyciğim.

Ahmet — Buyrun Beyfendi

Ortaç — Arkadaşlar geldi mi?

Ahmet — Burdalar efendim. (Hiç biri gelmemiştir ama, piyes icabı, öyle söyleniyor).

Ortaç — Aziz Bey geldi mi?

Ahmet — Geldi efendim, icerde. (Gelmemiştir ya, piyes icabı)

Ortaç — Nehar?

Ahmet — O da icerde efendim. (Nehar, balayı seyahati için tramvaylarda kendisine arkadaş aramakla meşguldür ama, piyes icabı ordadır.)

Ortaç — Necmi Rıza?

Ahmet — Hepsı burda efendim.

Ortaç — Çağırın arkadaşları da konuşalım, hep beraber bir karar alalım. Olmaz böyle Ahmet Bey, böyle olmaaz...

Ahmet — Olmaz beyfendi.

Ortaç — (Yanındaki zile üç kere basar. Selâmi Yurdatap'ı çağırır. Selâmi gelir) Selâmi... Gel kardeşim, gel bak... Ahmet, çağırın arkadaşları...

Ahmet — Çağırayım efendim.

İkinci perde

Sahne aynıdır. Akbaba ailesi icerdedir.

Ortaç — Oturun çocuklar. O-

SAZLI, SÖZ

Üç Perdelik Komedi

Oyna

YUSUF ZİYA ORTAÇ: (Baş rolde) Akbaba

SELÂMİ MÜNİR YURDATAP: Akbaba müter

NEHAR TÜBLEK: Karikatürcü, emekl

AHMET KOÇER: Birinci sınıf idareci

NECMI RIZA: Erkek modasını yakında rikatüristi.

AZİZ NESİN: Her boş bulduğu yere ya

KADRI CANBAZ: Kendi kendine İng

FIGÜRANLAR: Baskın ekip'i.

ruz. Mecmua sattıkça zarar... Kâğıt parası, mecmua fiyatından pahalı... Ne kadar satarsak, o kadar zarar.

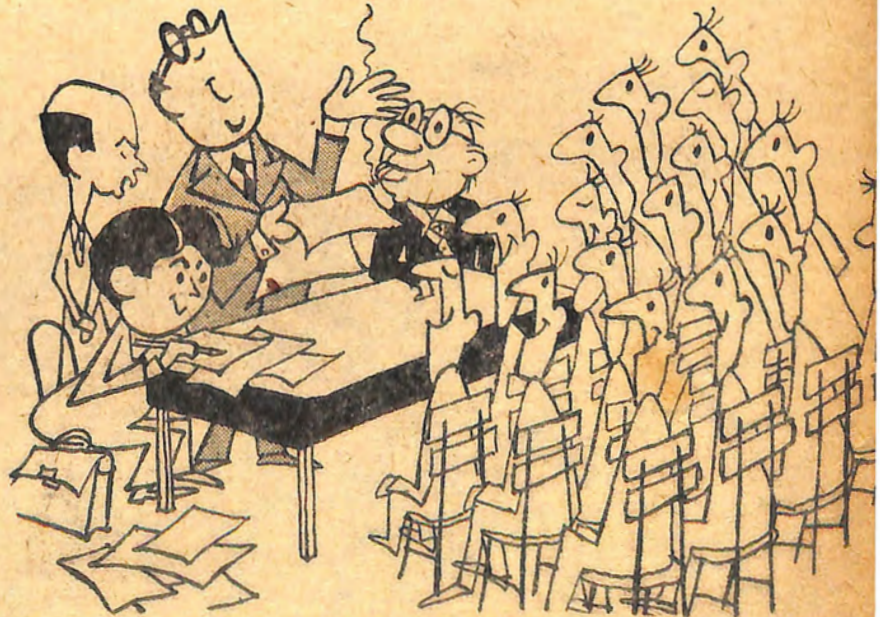
Aziz — Eskiden, mecmualar, gazeteler zarar ettikçe, yazarlarının, karikatürcülerin parası ke silirdi.

Ortaç — (Gülerek) Hih hih hih... Açığı kapamaz Azizciğim. Sen arsani satırsan yine açığı kapamaz.

Nehar — Benim de bir fikrim var efendim.

Ortaç — Aman söyle Neharciğim...

Nehar — Biz bu Akbaba'yı hükûmete devrederim, hükûmet çıkarsın. Bize de maaş versin. Elektrik İdaresi, Denizcilik Bankası nasılsa, öyle olsun. Bir Akba-

SÖZLÜ MİZAH

Yazan : Yazar Bozar

Yazanlar

Akbaba başyazarı.
Sekreteri, takvim uzmanı, Arapça filmler mi.
Hukuk Fakültesi talebesi.
İyi idare eder).
Takip eden, Akbaba'nın en yakışıklı ka-
yazan bir yazar.
İzce öğrenmiş, Akbaba'nın demirbaşı.

ba idaresi kurulsun. Siz idare meclisi reisi olsun...

Aziz — Bu iyi ama, sonu yok.

Ortaç — Kadri, sefi de bir şey söyle.

Kadri — Efendim, benim düşündüğüm şu. Siz bir kere Akbaba'ya dua yazmıştınız. Dua yazdığınız sayıdan bir tane iade gelmedi. Yine öyle bir dua yazın, satışı arttıralım.

Aziz — Üstad, duanız berakâtiyle...

Ortaç — Bu sefer dua muş sökmeez. Satış arttıkça zarar diyorum size.

Ahmet — Efendim, bana kalırsa...

Ortaç — Kapitalim mi Ahmet Bey?

Ahmet — Estağfurullah efendi.

dim. Allah göstermesin...

Ortaç — Peki, n'apalım?

Ahmet — Akbaba'nın fiyatını bir lira yapalım. Şimdi her şeye zam var. Hükümet her şeye zam yapıyor. Biz zam yapmazsak, hükümet bizi muhalif zanneder. En iyisi biz de iktidar politikasına uyup Akbaba'yı bir liraya çıkaralım.

Ortaç — Ahmet Bey, bir liraya da kurtarmaz.

Ahmet — Öyleyse, en iyisi...

Ortaç — Nedir?

Ahmet — Akbaba'yı dört sayfaya indirelim. Yine kurtarmazsa iki sayfaya indirelim.

Ortaç — Yine kurtarmazsa, okuyuculara birer kartvizit göndeririz. Üzerine de selâm yazarız. Yâni Akbaba'yı kuşa mı çevirelim Ahmet Bey? Olmaz...

Aziz — Benim aklıma bir şey geliyor.

Ortaç — Aziz, senin aklına iyi şey gelmez ama söyle!

Aziz — Efendim, biz bu Akbaba'yı sözlü yapalım...

Ortaç — Sözlü mü? Nasıl olacak o?

Aziz — Sokaklara tellâllar cıkartırız. Tellâllar bağırr: (Ey ahali! Duyduk, duymadık demeyin. Bundan sonra Akbaba sözlü olarak çıkacaktır. Her haftaaa... Perşembe günleriii... İdarehanemize teşrifiniz rica olunur... Yusuf Ziya Ortaç başyazarlarını okuyacak. Meşhuru karikatürist üstaaad Necmi Rıza kara tahtaya karikatürler çizecek. Nehar

Tüblek'in en güzel karikatürleriii... Aziz Nesin, olmadık numaralarını göstereceek... Selâmi Münir'i huzurunuzda öğle yemeği yerken göreceksiniz. Ahmet Koçer neler yapacak, neler... Kadri Canbaz, çaycıya çay söyleyecek, gelmiyeceek... Buyrun, buyruun, buyruun!...)

Sokaklarda böyle bağırtırız. Kadri kapıda bilet keser. Ahmet Bey hesabını tutar. Ne kâğıt ister, ne klise... Al abdestini, ver papucumu. İşte bu kadar...

Ortaç — Haa, bak bu fena a-kıl değil. Ne dersiniz çocuklar?

Nehar — Çok güzeeel...

Selâmi — Fevkalâde, harikulâde... Basına bir yenilik getirmiş oluruz!

Ortaç — Ahmet Bey, sen yalnız hesapları iyi tut. Öyle tanıdık manıdık yok. Beleş içeri adam almayın!

Ahmet — Başüstüne Beyfendi.

Necmi — Bu işe benim de aklım yattı.

Ortaç — Eh, senin de aklın yattıysa, bu iş oldu demektir. Hadi çocuklar.

Üçüncü perde

Akbaba idarehanesinin önünde, büyük bir kalabalık. İdarehane, renkli bayraklarla, karpuz fenerlerle, krepon kâğıtlarıyla donatılmış. İçeri girmek için herkes itiş kakış. Kaori bilet kesmeğe yetişemiyor. Hem bilet kesiyor, hem bir yandan pikaptaki Lingafon plâklarını dinliyor, hem de önündeki İngilizce kitabı okuyor. İdarehanenin penceresindeki hoparlörden şu ses duyuluyor:

— Buyurun, buyurun... İçerde, içerdeee... Tarafsızlar elli kuruş, muvafıklar bedava, muhalifler hükümetin emriyle alınmıyor. Buyrun, içerde... Bayanlar, baylar!... Dünyanın sekizinci harikası içerde. Yarısı muhalif, yarısı muvafık yazılar. Belden yukarı muhalif, altı çapanoğlu karikatürler. İçerde bayanlar, baylar... Sözlü mizah, sesli mizah, şarkılı mizah... Buyrun... Vatandaşlar, görülmemiş numaralar, duyulmamış fıkralar, işitilmemiş nükteler... Kahkahadan kırılacaksınız. Gebe kadınların içeri girmemesi rica olunur. Buyruun, buyruun, içerdeee...

Ortaç'ın odası. Akbaba'nın okuyucuları, yanyana kahve iskemlelerine oturmuşlar, şimdi dinleyici, seyirci olmuşlar. Ortaç masasında oturuyor. Şimdi, Cemal Nadir'in yaptığı karikatüründen daha çok gültüyor, memnun. Ahmet Koçer, şişman birini yakalamış:

— Bayım, siz iki kişilik bilet alacaksınız, iki yer işgal ediyorsunuz, diyor.

Seyirciler, el çırpıyor, ayak vuruyorlar. Perde açılın diye bahırıyorlar. Ortaç'ın odasıyla, Ahmet Koçer'in odası arasındaki perde açılıyor. Ortaç, başyazarını okumağa başlıyor:

— Gazete nediiir? Birinci kuvvet midir? Hayır, değildir. Ya peki nedir? İkinci kuvvet midir? O da değil. Peki, nedir öyleyse? Üçüncü kuvvet midir? O da değil. Ben size bir şey söyleyeyim mi, gazete, ne birinci kuvvettir, ne ikinci kuvvettir, ne de üçüncü kuvvettir. Gazete... Haaa, şimdi burda duralım. Pekii, bu gazete... Demek ki... E, gazeteyi hangi kuvvet diye sayalım? Öyleyse gazete dördüncü kuvvettir. Pekii, dördüncü kuvvettir de... Ama durun, belki tatlı, belki acı, belki yumuşak, belki sert, belki doğru, belki yanlış, ama şurası muhakkak ki, gazete dördüncü kuvvettir.

(Alkış... Alkış... Alkış...)

Necmi Rıza kara tahtanın önüne çıkar.

Aziz — (Ortaç'ın kulağına) Üstad, burnuma polis kokusu geliyor bir yerden...

Ortaç — Aman Azizcim, senin de işin hep polislerle!

Aziz — Değil efendim, keskin bir koku...

(Necmi Rıza, tahtaya varı çıplak bir kadın resmi yapar, seyirciler «İyi muauz!» diye bağırrlar)

ciler «İyi muauz!» diye bağırrlar)

Aziz — (Ortaç'ın kulağına) Şu pencereden bir polis kafası gördüm. baktı, çekildi.

Ortaç — Aziz, yine hayal görmeğe başladın!

(Birden, kapılar küt diye açılır. Kapılardan, pencerelerden içeri sivil, resmi polisler dolar.)

Bir polis — N'apıyorsunuz burda?

Ortaç — Evvelâ, siz kimsiniz?

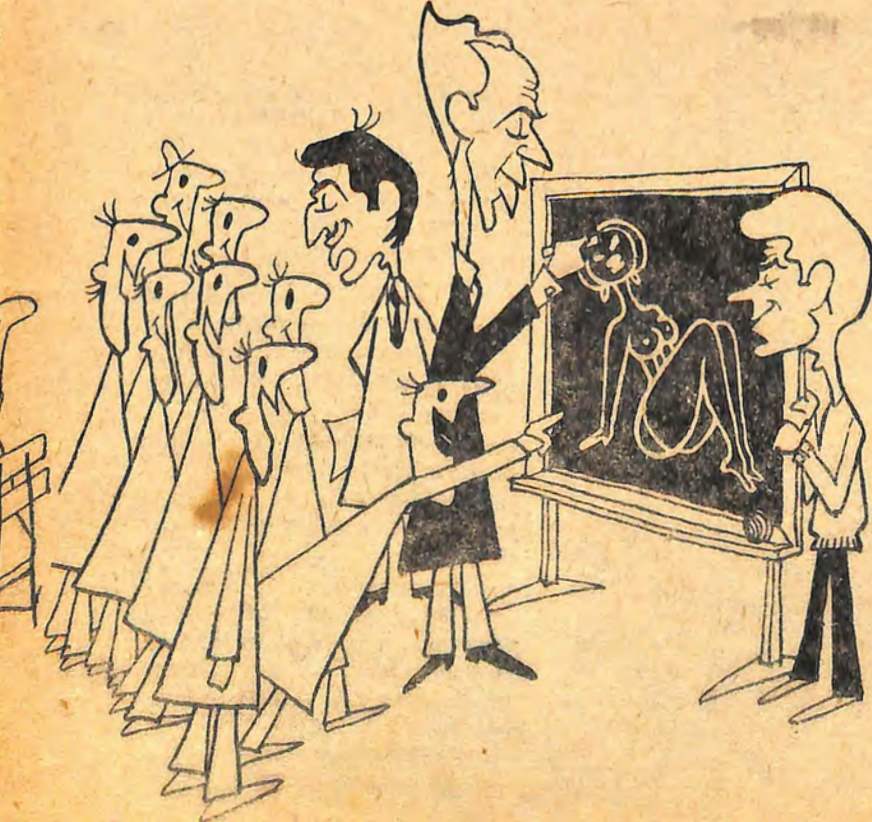
Ahmet — Siz bilet aldınız mı beyim? Burası stadyum mu, duvardan giriyorsunuz?

Polis — Ben komiserim. Niçin toplandınız burda?

Ortaç — Akbaba'yı sözlü çıkarıyoruz.

Polis — (Seyircilere) Çabuk dağılın!... Bu hareketin toplantı kahununa aykırı olduğunu bilmiyor musunuz?

(Seyirciler kaçışır. Zabıt tutulurken perde iner.)

GULÜ Mehmedin kahvesine bir yabancı girdi. Adamın esrarengiz bir hali vardı. Lâcivertler giyinmişti. Cam kenarına oturup gözlerini berber Cemilin dükkânına dikti. Gulü Mehmedin kardeşi Cart Ahmet:

— Ağbi, dedi, bu herif dayı değilse bileklerini keserim.

O tarafa bir göz atan ağbisi:

— Öyle galiba, dedi.

— Yalnız, berberden ne alıp veremeyeceği olabilir?

— Bilinmez! Herkes, senin benim gibi sırrını açık eder mi? vardır bir dümeni.

— Esrar dalgası filân mı diyor-sun?

— Hemen hemen.

— Cemil Ağbi öyle şey yapmaz.

— Babana güvenme.

— Çoluğuna çocuğuna yazık.

— Yapmasaydı.

— Bu adam aynasızsa, benim trafikteki dalgamı halleder.

— Hakikaten!

— Şu işi bir yoluna koyayım.

Cart Ahmet, yabancıya sordu:

— Ne emredersiniz sayın âmirim? Çay, nohut, gazoz?

Yabancı:

— Demli bir çay!...

Dedikten sonra sözlerine devam etti:

— Yanlırsınız var. Ben âmir değilim.

Cart Ahmet, yamuk yamuk gü-lerek ocağa seslendi:

— Çay bilir! Demli olsun.

Yabancıya iyice sokuldu. Hâ-lâ gülüyordu:

— Sizin mesleğin bu dalgaları-na vurulurum işte.

— Efendim?

— Ağbiciğim, bizden zarar gelmez. Kanuna yardımı, boynu-muza borç belleriz. Emret gebe-relim.

— Aman efendim, siz neden bahsediyorsunuz?

— Haklısın bey ağbi! Belki gizli bir dalgadır. Üsteleyişimi hoş gör. Bir faydam dokunur mu diye şey ediyorum.

— Yok beyim, yok efendim!

— Her neyse, orası beni ilgilendirmez. Bir müşkülüm var. Hallederseniz, muhalifiniz olurum.

— O ne mânaya geliyor?

— Yâni döversin, söversin.

— Müşkülünü söylemedin.

— Trafikçiler, ehliyetimi aldılar.

— Polislerden tanıdığım yok ki...

— Yok diyen ağızlarını yiyen-

yim. Polis, polisi tanımaz mı be ağbi?

— Ben polis değilim.

— Hadi hadi, rol doğrama!

— Kardeşim, sen lâftan anlamaz mısın?

— Anlarım... Lâftan da anlamam, halden de...

Lâcivertli yabancı bayılacak duruma gelmişti. Baktı olmu-yacak:

— En nihayet baklayı ağzımdan çıkartıyorsun, dedi. Yalnız, berbere söylemeyeceğine söz ver.

— Vallahi de, billâhi söylemem. Söylersem iki gözüm önüme baksın.

— Aksın.

— Dilim numara yaptı. Evet aksın!

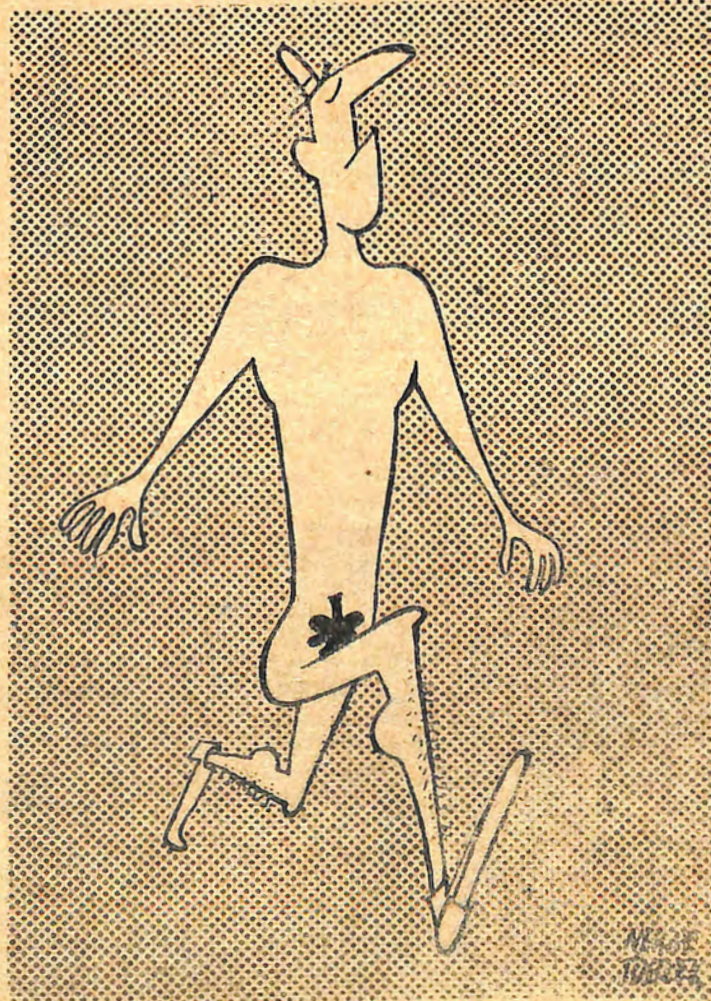
Yabancı, sesini alçaltmıştı. Cart Ahmet, kulağını yanaştırmak zorunda kaldı. Diyordu ki:

— Biraz ileride boş bir dükkân buldum.

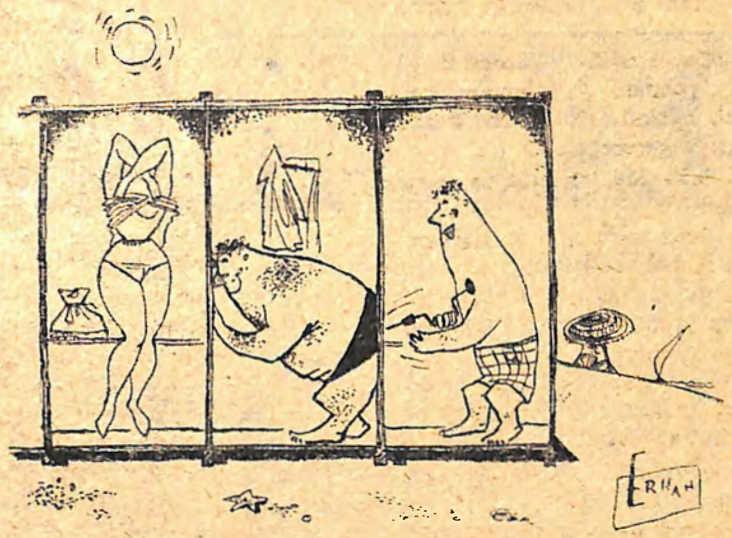
— Nerde? Tuhafiyecinin yanında mı?

— Evet!

Kumaşlar daha da pahalı olacak... (Gazeteler)

YAZISIZ!

YAZISIZ!

— Ne iş çevireceksin?

— Berberlik.

— Bak seen!... Sonra?

— Buraya mahsustan oturdum.

Karşık berberi gözlüyorum. Bu semt, iki berberi kaldırır mı, kaldırmaz mı? Onu anlıyacağım.

— Nasıl anlıyacaksın?

— Müşterinin azlığından, çokluğundan.

— Az olursa ne olacak?

— Vazgeceğim.

— Onu sormadım. Dükkân ne olacak?

— Bu zamanda insanın elinde dükkân bulunsun. Ne olursa yapılır. Bakkallık, kolacılık.

— Hayırlısı olsun!

Cart Ahmet, ocağa döndüğünde meseleyi ağbisine anlattı. Ağbisi:

— Aman bunu Cemil'e duyuralım! dedi.

— Duyuralım ağbi! Söylemem diye yemin de etmişim ya...

— Nasıl yemin ettin?

— Cemil'e söylemeyeceğim diye...

— İyi işte! Cemil'e sen söylemeyeceksin ki...

— Sen de söyleme. Adam gıcıklanır. En iyisi, kömürüğü gönder.

Gulü Ahmet, kahveden üç dükkân aşağıda bulunan kömürcüye yollandı. Kömürcü Hüseyin, Ahmed'i dinledikten sonra:

— Kolay iş! dedi. Ben şimdi zaten Cemil'e kömür götürecektim.

— Anlatırken kahveye bakıp anlatma. Çakılır. Cemil de bakmasın.

— Olur olur.

Kömürcü, Cemil'in dükkânına gidip her şeyi bir bir anlattı. Cemil:

— Ne yapalım yahu; açarsa açsın! dedi. Allah herkesin rızkını verir! Ölelim mi?

— Allah herkesin rızkını verir ama, kul da bir şeyler yapmalı. Ben olsam, çırağı köşeye diker, müşterileri geri çeviririm. Gelen giden olmayınca, adamın gözü korkar da berberlikten vazgeçer.

— Benim akla ihtiyacım yok.

— İyiliğin için söylüyorum. Yoksa bakkalla kolacıya gidebilirdim. Berberlikte iş olmadığını anlarsa, bakkallık, kolacılık yapacakmış.

— Kime gidersen git. Allah herkesin rızkını verir!

Kömürcü hisimla çıktı. Biraz sonra Gulü Ahmet onun yanına vardı:

— Hüseyin ağbi, ne oldu?

— Bırak canım! Eşeğe döşek yaramaz. Gittiğime gideceğime pişman oldum. Allah herkesin rızkını vermiş. Akla ihtiyacı yokmuş.

— Hadi be! İnanmam.

— Şimdi seninle de şey yap-

miyalım. Niçin inanmıyorsunuz?

— Yâni şey... mantığa sığmaz da...

— Cemil sığdırdı kardeşim. Ama, yanında bırakmıyacağım. Şimdi bakkala gidiyorum. Ordan kolacıya geçeceğim.

— Bakkalda, kolacıda ne yapacaksın?

— Sana ayrıca anlatamam. Vaktim yok. Gel dinle.

Berberce bakkala gittiler. Kömürücü, bakkal İzzet'e durumu nakletti. İzzet:

— Yâni. dedi, berberlik yapmazsa bakkallık mı yapacak?

— Tabii.

— Yapsın!... Allah herkesin rızkını verir!

Kömürücü ile Gülü Mehmed'i görmeliydiniz. Yüzleri pençe pençe kızarmıştı. O hırsla kolacıya koştular. Kolacı da:

— Allah herkesin rızkını verir!

Demez mi!.. Çıldırıldılar çıldırıldılar.

★

Cart Ahmet:

— Berber de, aksine, işliyor babam işliyor! dedi. Boş iskeme kalmadı. Sanki bayram arifesi.

Gülü Mehmet, berberin bütün takımlarına küfrettikten sonra:

— İşlesin namussuz! diye güldü. Bakalım Allah kimin rızkını verirmiş.

Yabancı hâlâ kahvede. Berberin çırağı koştura koştura geldi:

— Ahmet amca, usta, sandalye istiyor.

— Vermiyorlar dersin.

Ağbisi:

— Ver Ahmet, ver! dedi. Müşterileri geri dönmessin. Çakarsın ya.

Kahvede on sandalye bırakıp gerisini Cemil'e verdiler. O da dükkânda yer kalmadığından, sandalyeleri kaldırıma dizdi. Müşteri akıyordu. Cart Ahmet, yabancıyı dürttü:

— Görüyorsun değil mi? Her gün böyle işte.

Sonra ağbisine sokulup fısıfıf konuştu:

— Ben bir tülkilik düşündüm. Yolda arkadaşlardan kime rastlarsam çevireceğim. Al şu parayı diyeceğim. Git Cemil'e traş ol!

— Çok iyi düşünmüşsün amma, ya kalabalık diye dönerlerse.

— Dönmeyin diye tembihlerim.

★

— Vaaay Hüsniyetim!...

— Vay anam babam!...

— Şu teklifi al da bizim oradaki berbere git!

— Daha ölmedik oğlum!

— Sen dinle beni! Birisiyle bahse girdik. Bakalım dedik, Fenerbahçeli berber mi daha kalabalık olacak, Galatasaraylı berber mi?

— Fener için olduktan sonra can kurban. Para kalsın.

— Ama sen yine kimseye bir şey söyleme. Traş olmaya gitmiş gibi görünün. Akşamı orda et

— Üç yüz kuruş mu?...

— Helbet ya... Kesekâğıdının kilosı kaç, milyar mı sen?...

Kalabalık diye dönersen bahsi kaybederiz.

— İşim de vardı am, boşver! Dükkân, Fenerbahçeye feda olsun!

— Vaaay Orhancığım!...

— Merhaba!...

— Orhancığım, vaziyet şu merkezde... Dedğim berber Beşiktaşlı.

— Beşiktaşlı canımı veririm arkadaş! Fakat sen Fenerli değil miydin?

— Yok yahu! Ben hâlis muhlis Beşiktaşlıyım. Sırf seni kızdırmak için Fenerli ağız yaptım.

★

Cart Ahmet yirmi kişi kadar yollamıştı. Kahveye dönerken, bir de ne görsün: Bakkal İzzet

bir adamı yakalamış:

— Aman, diyor, al şu parayı! Git şu berberde traş ol! Zavallının yarın ödenecek bonosu var. Parası çıkışmıyor. Biraz da gururlu...

İki adım gitti gitmedi, kolacıyı gördü. Oncağız da birini yakalamış:

— Gözünü seveyim Arif, diyor, berber Cemil'de bir sakal traşı oluver. Dün akşam evi yandı. Sakın kendisine geçmiş olsun filân deme. Çok hisli. Yardım için gittiğini anlarsa, üzülmür. Sok şu parayı cebine! ★

Cemil, ertesi sabah kömürçüye laf atıyordu:

— Dün, gece yarısına kadar çalıştım. Allahın verdiği, vereceğine kimse mâni olamaz!

Cart Ahmetle Gülü Mehmet nargile fukurdاتیyorlardı. Ahmet cartlayıverdi:

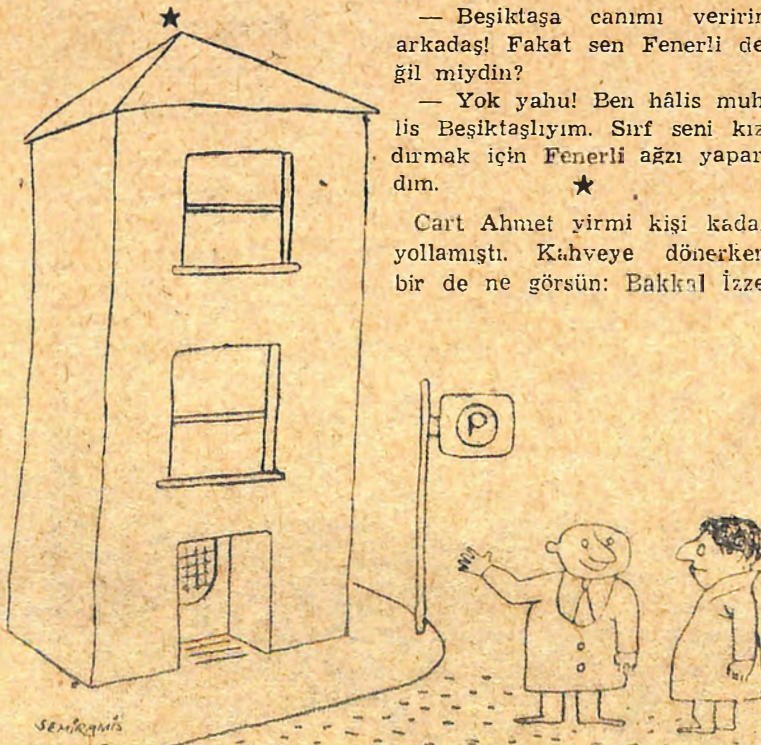
— Sen öyle de! Herifçi dükkânı açınca görürsün.

Cemil, kırkır diye güldü ve:

— Kimsenin dükkân mükkân açacağı yok! dedi. O adam benim kayıncomdu. Şu bir güzel işlettik. Yalnız sizi değil, dükkânı da işlettik.

Valçin KAYA

13

— Böyle ev bulamazsınız bayım; parka nazır!

RUE Jean-Jacques sokağında-ki yazıhanemin kapısı açıldı. Saate baktım: beş buçuktu... İçeriye harikulâde, ama gerçekten harikulâde bir sarışın girdi.

Hemen yerimden fırladım. Yazı masasının etrafından dolaşıp genç kadını karşıladım. Kadınlara karşı nezaketi ileri götürmek, inanın bana, bir avukat için daima faydalı bir harekettir: size sadece danışmak için gelen bir müşteri vekâlet vermeden çıkıp gitmez...

Lâkin benim bu hareketim üzerine, harika sarışın, odanın ortasında çakıldı kaldı. Üzerinde gri bir tayyör vardı. Saçları geniş dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Koyu renkli gözlerinin yarısı, üst gözkapaklarının altında kaybolmuştu. Etli, kalın dudakları nemli ve aralıktı. Alt dudağı hafifçe aşağı kıvrılmıştı. İncecik belinin üstünde enfes bir büst ve dimdik göğüsler...

Daha ben ağzımı açmadan, boğuk, burcu burcu şehvet kokan bir sesle sordu

— Siz detektifsiniz, değil mi?

Tek kelime söylemedim. Sert adımlarla yanına yaklaştım. Sol kolumla belini sardım. Gözleri büsbütün kapandı. Hafifçe titreyen dudaklarını ağzıma aldım. Sağ elim, göğsünün birinin sertliğini hissetti. Okşadım.

Ağzından hafif bir inilti çıktı. Biraz daha belini sıktım. Kayar gibi geniş kanapeye doğru göttürdüm onu. İkimiz de âdeta çöktük. Ateş rengi rujun altında kanlanmış gibi duran dudaklarını ağzımdan kurtardım. Mahmur gözlerini açmağa çalışarak gülümser gibi yaptı.

— Biliyordum zaten, diye ateşli ateşli mırıldandı. Biliyordum, siz detektifsiniz. Hareketlerinizden belli...

«Yavru» nun son zamanlarda bir hayli polis romanı okuduğu belliydi. Hele yumruklarıyla sevişip dudaklarıyla döğüşen Mayk Hammer'e biliyordu, şüphesiz.

— Söyle, dedim büyük bir tek-

lifsizlikle. söyle, benden ne istiyorsun? Sana ne gibi bir yarımım dokunabilir?

Elimde olmadan, ben de o romanlardaki aızı kullanıyordum. Çünkü kadını görür görmez teşhisini koymuş, onun bir detektif aradığını çakmıştı.

Büsbütün bana yaslandı, vücudu isterik ürpertilerle titriyordu.

— Öp beni, diye inledi, canımı acıt, kemiklerimi kır.. Fakat dinle...

Öptüm, bir daha öptüm, canını acıttım, kemikleriniyse kırmadım. Başıma iş açmağa niyetim yoktu. Bununla beraber kadın doymuşa benzemiyordu. Sabrım tükenmeğe başlıyordu. Dışarıda, camlı kapının dışında sekreterim henüz gitmemiş, benden haber beklerken yazıhanede başka ne yapabilirdim. Sesime esrarlı bir ifade vermeğe çalışarak:

— Anlat yavrum, dedim, seni dinliyorum...

«Yavrum», kulağıma değil de, ağzımın içine anlattı:

— Kocam, dedi, kocam beni takip ediyor... Ondan kurtulmam lâzım...

— Akıllı bir kocaymış peşinize düştüğü için, diye güldüm. Akıllı bir koca... Ne istiyor acaba sizden?

— Öldürmek.. Beni öldürmek istiyor...

— Neden?

— Kışkırtıyor beni...

— Niçin?

— Budalaca konuşmayın rica ederim. Demindenberi içinde bulunduğunuz tecrübe benim kışka-

nılacak bir kadın olduğumu isbat etmedi mi size?

— Etti etmesine ya... Umumiyetle bir kadını, hele kocası, durup dururken kıskanmaz... Herhalde bir sebep olacak...

— Bir tane olsa neyse... Sebep birkaç kişi... Ne olur, beni kurtaracakmış, değil mi kocamdan?

— Senin için yapmıyacağım şey yoktur Alice... dedim.

— İsmim Françoise'dir, dedi, Alice değil...

— Olabilir. Benim için Alice'sin. Çocukluğunda Alice Harikalar Ülkesinde diye bir kitap okumadın mı hiç?

— Anladım, dedi, bu hâdise masala benziyor...

— Hem de harikulâde bir masala...

— Sadede gelelim...

— Gelelim. Nerde kocan?

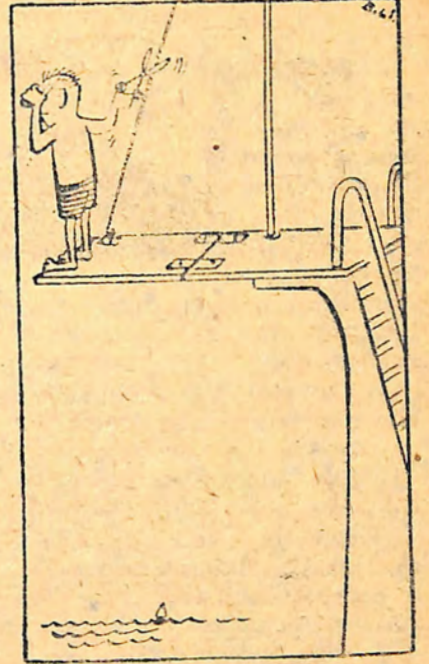
— Muhakkak bir yerlerden beni gözetliyordur. Burada yakalarsa muhakkak öldürür. Sen daha evvel davranmalı ve onu öldürmelisin...

— Haklısın. Bu işin benim yazıhanede olması en temizi. Bir dakika, sekreterime tenbih edeyim de gelirse içeri alsın...

Kanapeden kalktım. Dizlerim titriyerek sekreterime tenbih ettim. Dönüşte baktım, Françoise pencerenin perdesini aralıklamış, artık loşlaşan sokağı gözetliyor... Sert bir hareketle geri döndü:

— Korkuttun beni, dedi, sanki o zannettim. Bilemezsin ne zalim heriftir. Tabancan var mı?

— Tabii, diye cevap verdim. Hiç bir detektif tabancası olmaz

YAZISIZ!

olur mu? Hem ya 45 lik olur ya 38'lik...

— Ah hayatım, ne iyisin!

Hemen boynuma sarıldı. Yavaşça odanın ışığını söndürdü. Mevsim sonbahardı. Akşam erken oluyordu. Paris'in bu eski yapılarında gündüz bile ışık yakıyorduk. Kulağına:

— Otur şuraya, dedim, ve bekle...

Az sonra, yazıhanemin buzlu camla yarısına kadar bölünmüş kapısında pardesülü, şapkalı bir adamın gölgesi göründü. Fısıldadım:

— İşte, geliyor!...

Sevgilim, korku dolu bir sesle: — Evet, o... dedi.

Yavaşça çekmeyi çektim. Küçük oğluma aldığım mantar tabancasını çıkardım. Camlı kapıdaki gölgeye doğrulttum. Ateş ettim.

Françoise, ani bir çığlıkla düştü bayıldı. Kapıdan sekreterim girdi. Hemen üstüne atılıp ellerini sıkıca bağladık. Sekreterime:

— Bravo, dedim, portmantoyu iyi kullandın. Tıpkı insana benziyordu...

Sonra telefonu açtım. La Paix akıl hastanesini istedim:

— Paranoyalı bir kadın hastanız kaçtı mı? diye sordum. «Evet» dediler. Adres verdim. Hemen gelip almalarını söyledim. Sekreterim sordu:

— Kadının hastaneden kaçtığını nasıl anladınız kuzum?

Güldüm:

— Bir detektif için medek sırdır ama, bir avukat böyle tahminlerde bulunabilir. Bir alay saçmadan başka, ayakkabılarına baksana? Camur içinde, bu havada camurlu ayakkabıyla dolaşan bir kadın, olsa olsa La Paix hastanesinin bahçesinden geçmiş demektir. Paris'te vaz ortasında bile oradan başka camurlu top-
rak yoktur. — Brunehild —

YAZISIZ!

Yolcu!

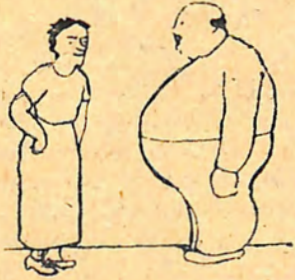
Genç asker, kumandanın karşısına çıktı ve bir çocuğu olacağını ve izin vermelerini istedi. İsteği kabul edildi. İzin kâğıtları hazırlandı. Tam asker vedalaşırken kumandan sordu:

— Peki, ne zaman geliyor bebek, bakalım?

Asker sırttı:

— Ben eve vardikten dokuz ay on gün sonra komutanım!..

(İtalyan)

— Maria, Ayağımdaki iskarpinler, siyah mı kahverengi mi?

(İtalyan)

Hava yolları!

Tayyare ile yolcu taşımak henüz yeni iken bu işi yapmak ve müşteri celbetmek için bir acente, tayyarelerine binecek yolcuların karılarını bedava taşıyacıklarını bildirdi.

Böylece bir kaç sefer yapıldıktan sonra kocalarıyla seyahat etmiş olan kadınların adreslerine birer mektup yazılarak seyahatlerinin nasıl geçtiği soruldu. Bunlardan yüzde doksani şöyle cevap verdiler:

«Hangi seyahat?!»

(Fransız)

Genç bir adam sıkıntılı bir tavırla köşe başında ayakta duruyordu. Uzaktan mavi bir ford gözüktü. Direksiyonda genç bir kadın vardı, adam bağırdı:

— Biraz daha sağ yap, vitres değiştir, debreyajı unutma...

Araba uzaklaştı; biraz sonra köşeden tekrar göründü. Bu sefer genç adam:

— Fren! diye bağırdı. Üçüncü seferinde ise:

— Köşede ikiye geç, diye

YAZISIZ!

(Fransız)

Direksiyon!

seslendi... Başından beri onu seyreden diğer bir adam onun yanına yaklaştı ve sordu:

— Allahaşkına siz ne yapıyorsunuz?

— Karıma otomobil kullanmasını öğretiyorum.

— Peki ama, dedi, adam, arabanın içinde öğretilen daha kolay olmaz mıydı?

Adam dehşetle:

— Ne münasebet, dedi. Araba sigortalı ama benim hayatım değil...

(İngiliz)

Rejim!

Çok iri yarı ve şişman bir adamdı. O yazı Vermont'daki çiftliğinde çiftlik işleriyle uğraşarak geçirmek ve böylece biraz kilo vermek istiyordu. Bir mağazaya gidip iş tulumu satın almak istedi. Birçok prova ettikten sonra bir fanesi tastamam oturdu üzerine. Fakat şişman centilmen bunu iade ederek:

— Bu tamam bana ama, dedi, siz bana bir numara ufağını verin zira bu yaz rejim yapıp zayıflamak niyetindeyim...

Tezgâhtar güldü:

— Beyim, dedi. Siz bu pantolonun çekmesinden daha süratle kilo vereceğinizi zannediyorsanız aldanıyorsunuz!

(Amerikan)

— Sen öldükten sonra bu tabloların çok para ececeğinden emin misin?

(İngiliz)

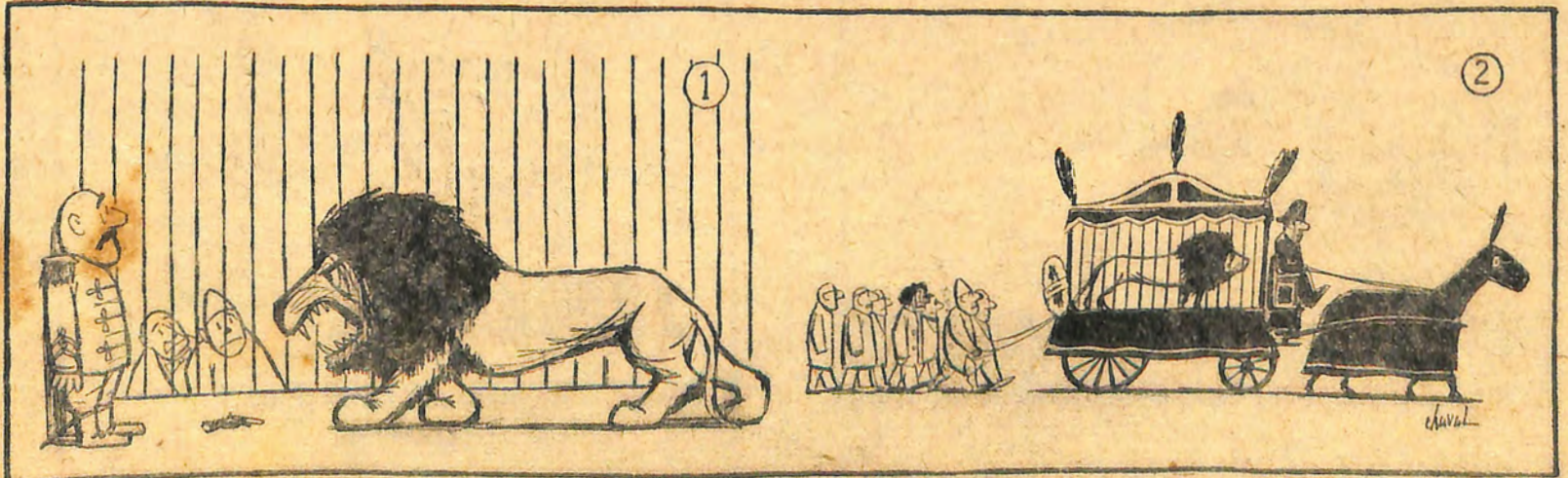
İkiz!

Kadıncağız bebek bekliyordu, doktora muayeneye gelmişti. İyice baktıktan sonra doktor:

— Müjde, dedi. Yolcular çift geliyor; ikiz bebeğiniz olacak. Kadın feryat etti:

— Nee ikiz mi? Demek ben şimdi on sekiz ay bekliyeceğim ha!...

(İspanyol)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 33 —

Hödük odacı eskisinin gözleri iyiden iyiye açılmış, İzzeti Efendiden daha da usta kesilmişti.

Fakat vergi kâtibini yanından bırakmıyordu. Onun aklına bundan sonra pek muhtaç değildi amma, uğurunu denemişti. O giderse uğuru, beraber gider sanıyordu.

Ve onun, gördüğü bazı işlerden çöplenmesine müsaade ediyordu. Kurnaz İzzeti Efendi, arada bir, gene nasihatlerini esirgemiyor, yapılacak işleri, kazançlı dalâvereleri haber veriyor ve kendi nefsi için hiçbir taviz, hiç bir mükâfat istememek suretiyle de bir kat daha efendisinin gözüne giriyordu.

Artık büsbütün postu konaga sermişti. Aşağıdaki küçük oda gene onundu. Akşam sularında:

— Bakayım, acık Yusufun Hamza ile bir şey görüşeceğim.

Diyerek. usulcacık çıkıyor, soluğu doğruca Rum mahallesinde, meyhanede alıyordu.

Orada, tezgâh başında dört beş

tek yuvarlayıp da keyfini çatıktan sonra, dötüyor, misafir ağır-lıyordu.

Kendi evini kiralamıştı. Fakat ne olur, ne olmaz diye bir tek odasını kendine alıkoymuştu. Şayet Satılmış'a kafa tutmak icap ederse, oraya iltica edecekti.

Bu suretle, günler, aylar geçiyordu.

Bir sabah, kaymakam vekili, İstanbul'dan bir telgraf aldı. Dahiliye Nezareti, ... Kaymakamlığına, Poroy kaymakamı Abdülkadir Beyin naklen ve terfian tâyin edildiğini ve mumaileyhin yola çıkmış olduğunu bildiriyordu.

İzzeti Efen bunu haber alır almaz, efendisinin karşısına dikildi.

— Yeni kaymakam geliyormuş dedi.

— Gelsin varsın.

— Evet amma, o şimdi Rumelinden, ta Selânikten kalkıyor, İstanbul'a uğrayıp da burada öyle gelecek.

Satılmış: «Bana ne?» der gibi

omuz silkti. Vergi kâtibi sözüne devam etti:

— O şimdi, veli nimetimin kim olduğunu bilmez... Onu öğrenip de gelmeli.

— Nasıl?

— Efendim, buradan şimdi, gene atabei hümayuna bir arıza takdim etmelidir.

Satılmış güldü:

— Ülen! Şimdi de kimin başını yiyeceğiz, soyha?... diye sordu.

— Dur, iki gözüm! Telâş etme. Kimsenin başını yiyecek değiliz.

— Ya nidecekler?

— Bak, arzedeyim: Bu defa biraz fedakârlık edeceksin. Bir, iki yüz lirayı gözden çıkaracaksın, fakat buna karşı da mevkiini demir gibi sağlıyacaksın.

— Di baham!

— Ben kâğıdı, kalemi elime alıp efendimin ağzından mabeyin başkâtibine bir tahrirat yazacağım.

— Ne diyeceğin?

— Buradaki sübyan mektebi-

nin kifayetsizliğinden bahsederek, yeni bir mektep binası yaptırmak istediğini bildirecek ve bunun padişahımız efendimizin doğum günlerine kadar yetiştirilip, (Hamidiye) tesmiye edilmesine müsaade istirham edeceksin.. anladın mı, nuru aynım?...

— Ülen, 200 liraya mektep çıkar mı?...

— Biz arızamızda miktar, fi-lân tasrih edecek değiliz. Bir mektep yapacağımızı yazacağız, sade. Sonrası Allah kerim!

— Rezil oluruz, bel!

— Kerem et, inayet et iki gözüm. Bu fakir hangi vakit mahcup etmiştir efendimi?

— Evliya değilsin ya. İzzet? Bir defa da yanulusun...

— Evvel Allah, bir seycik olmaz. Sen gene bu itimat et köle-

ne.

— Di bahalım..

Vergi kâtibi bir kere daha kolları sıvadı. Mabeyin başkâtibliğine şu kâğıdı yazdı:

(Devamı var)

30 Eylül akşamına kadar...

Aylık Gelirli Küçük Tasarruf Hesabı

açtıracak :

Bir yıl ayda en az **25** lira

yatırırsanız

yirmi yıl boyunca

500 Liraya kadar

Aylık Gelir

İkramiyelerini kazanır ve ayrıca

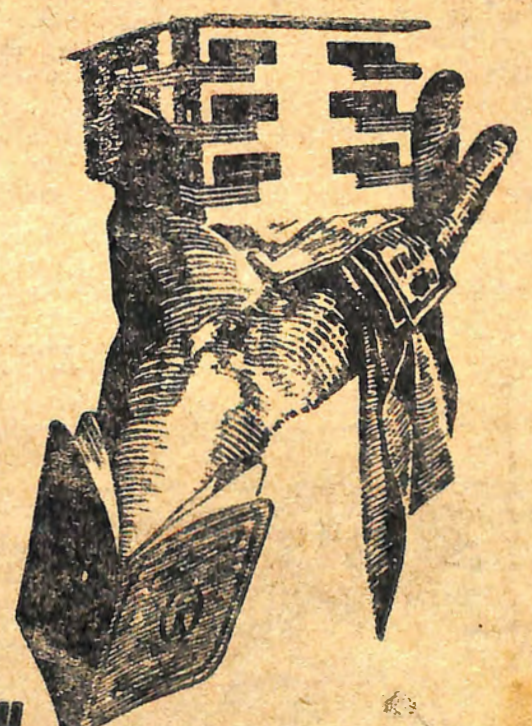
Apartman Daireleri ve zengin Para ikramiyelerinden de faydalanırsınız

HESAP AÇTIRMAKTA ACELE EDİNİZ

EMNİYET SANDIĞI

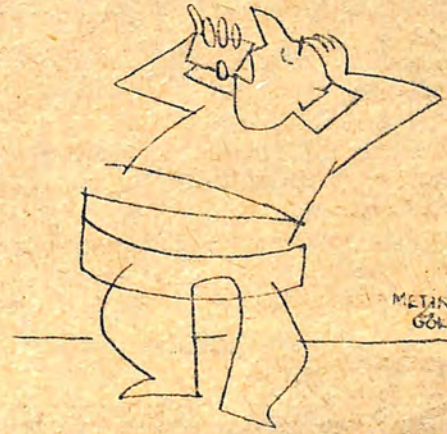
CELAL GÖREN 163

Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: NEHAR TÜBLEK ★ Sekreter: Selâmi Münir YURDATAP ★ Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI ★ Kapak: ŞAKA MATBAASI

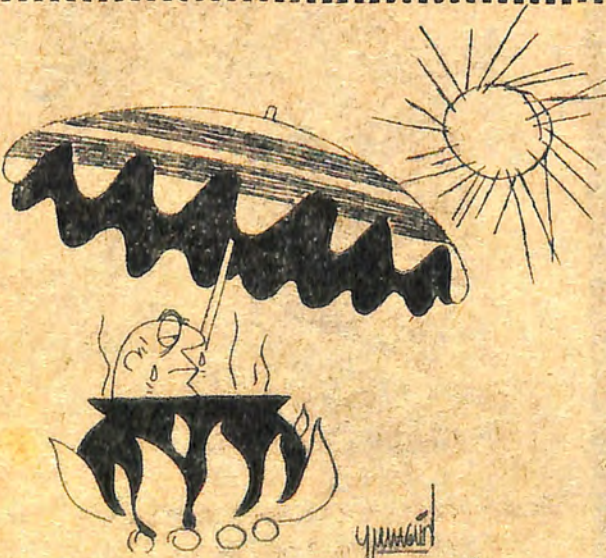
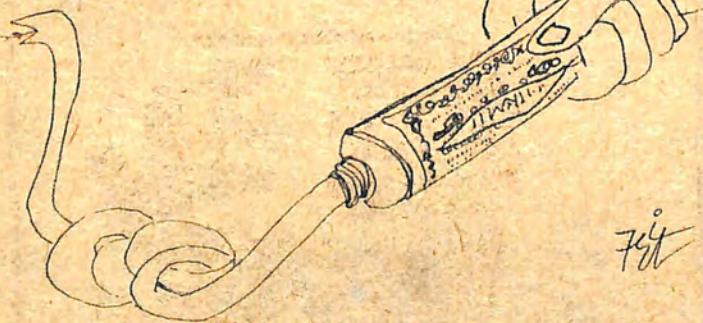

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

bize göre

DÜNYA

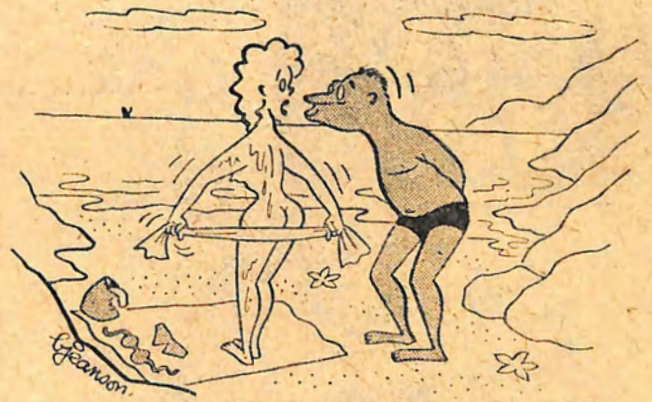
Karikatürleri

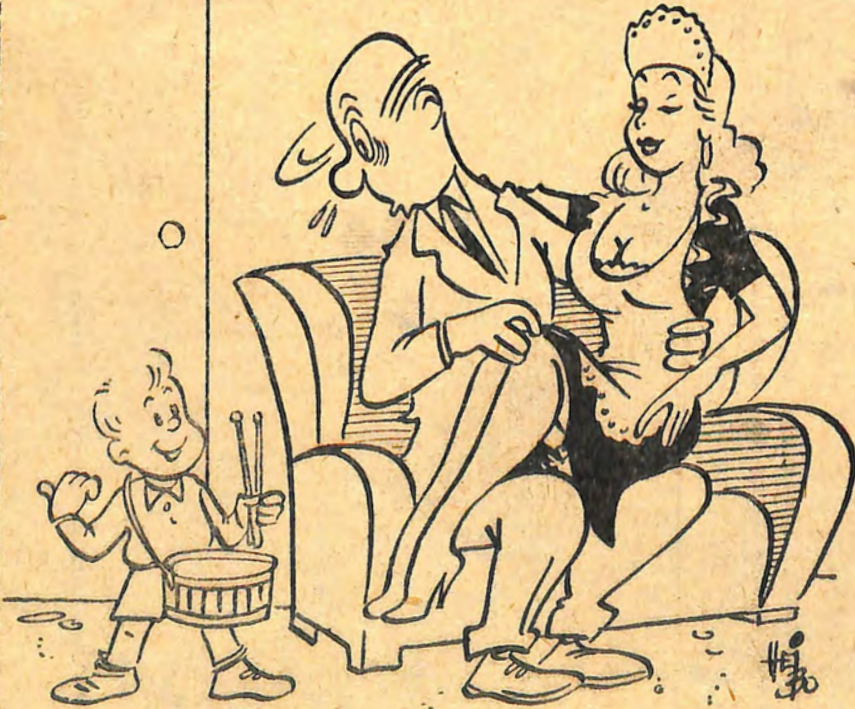
YAZISIZ !

YANKESİCİ - SAĞ OLUN MÜDÜR BEY... BURADAN ÇOK
TATLI BİR HATIRAYLA AYRILIYORUM!...

-SULANMA... DAHA KURULANMADIM!..

-BEŞ LİRA VERMEZSEN ANNEMİ UYARDIRIRIM!..

-ARTIK KAPINI KAPA, MAYOMU GİYDİM!..

1958 İKRAMİYE PLANI

40

APARTMAN

D A İ R E S İ

VE

1 MİLYON

LİRA PARA İKRAMİYESİ

YAPI ve KREDİ BANKASI

AKBABA

— Maşallah . . . ben daha boğulmadan sen dul taklidi yapmaya başladın !

(İtalyan)